

ΜΑΧΗΤΗΣ

150ΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΑΓΩΝΟΣ ΤΗΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΧΑΝΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Φύλλον 10ον

Τιμή φύλλου δραχ. 1000

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Γ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΕΛΑΚΗΣ

Χανιά 10 Ιουνίου 1949

ΔΙ' ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ

Βον

Κατόπιν τῆς γενικῆς τοποθετήσεως τοῦ ὅλου θέματος ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὸ πρῶτον μας ἀρθρον, προχωροῦμεν εἰς τὴν γενικὴν διατύπωσιν τῶν προβλημάτων τὰ ὁποία, κατὰ τὴν γνώμην μας, θὰ πρέπει ν' ἀποτελέσουν θέματα μελέτης.

Τὰ πρῶτα ζητήματα τὰ ὁποία θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν, νομίζομεν ὅτι εἶναι τὰ ζητήματα Ἀ ρ χ ῶ ν.

Κι' ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ πιὸ βασικόν.

Τὸ φιλελεύθερον κόμμα θὰ παραμείνῃ πιστὸν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθέρως πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς δράσεως (ἀτομιστικῆς), ἥ θὰ υἱοθετήσῃ νέαν ἀποψιν ; Τὸ ζήτημα εἶναι δυσχερὲς διότι καὶ σοβαρότατες συνέπειες ἔχει καὶ ἡ καθ' αὐτὸ σαφῆς ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο συνδέεται μὲ μιὰ σειρά ἀπὸ σοβαρότατα ἰδεολογικὰ πολιτικὰ καὶ ὀργανωτικὰ ζητήματα. Πάντως φρονοῦμεν ὅτι εἰς τὸν προσανατολισμὸν μας ἐπὶ τοῦ ἐν λόγω ζητήματος, πολὺν θὰ μᾶς βοηθήσῃ μιὰ πηγαία καὶ θεμελιώδης θεώρησις.

Τὸ φιλελεύθερον ἰδεῶδες εἶναι κοινωνικὸν ἰδεῶδες. Κατὰ συνέπειαν πρέπει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ἐξασφάλισιν κατὰ τὸ δυνατόν μεγαλυτέρας ἐλευθερίας πνευματικῆς, ὕλικῆς ὡς βασικοῦ παράγοντος εὐτυχίας, εἰς ὅλους τοὺς πολίτας.

Ἐπομένως τὰ μέσα καὶ αἱ μέθοδοι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου, πρέπει εἰς κάθε ἐποχὴν καὶ κάθε τόπον νὰ εἶναι ἀνάλογα μὲ τὰς συνθῆκας ὑπὸ τὰς ὁποίας ζῇ ἕνας λαός. Ἡ ὀρθὴ συνεπὶς ἐκτίμησις τῶν συνθηκῶν αὐτῶν καὶ ἡ κατάλληλος ἐκλογὴ τῶν μέσων, μὲ συνέπειαν ὡς πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν, ἀποτελοῦν τὴν οὐσίαν τοῦ προβλήματος.

Οὕτω τὸ πρόβλημα ἀρχῶν λύεται αὐτομάτως καὶ μετατρέπεται εἰς πρόβλημα μεθόδων.

Δεχόμενοι συνεπὶς οὕτω ὡς ἀρχὴν ὅτι, σκοπὸς τοῦ φιλελευθέρου ἰδεώδους εἶναι νὰ ἐξασφαλίσῃ περισσοτέραν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς πολίτας καὶ ὅτι σκοπὸς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος εἶναι νὰ πραγματοποιήσῃ τοῦτο εἰς μίαν δεδομένην ἐ

ποχὴν καὶ χώραν, δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ μελετήσωμεν τὰ προβλήματα καὶ τὰς ἀναγκαίας μεθόδους.

Εἰς τὸ σημεῖον ἄλλωστε αὐτὸ φρονοῦμεν ὅτι εὐρίσκειται τὸ κύριον αἷτημα τῆς ἐποχῆς. Ὅτι δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ἀναζητᾷ νὰ εὕρῃ τὸ πολιτικόν, κοινωνικόν καὶ οἰκονομικόν σύστημα, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μεγαλυτέρα ὕλική καὶ πνευματικὴ ἐλευθερία. Εἰς τὴν ἀναζητήσιν δὲ αὐτὴν ὀφείλει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ὁκομμουνισμοῦ, ὡς ἐπαναστατικὸς σοσιαλισμὸς, μὲ τὴν δημαγωγικὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἀνθρωπότητα «ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῆς ἀναγκαιότητος εἰς τὸ βασιλεῖον τῆς ἐλευθερίας». Ἀλλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ τὸ ἀντιμετωπίσωμεν κατωτέρω. Πρὸς τὸ παρὸν καταλήγομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἀποκολληθῶμεν ἀπὸ τὰ τυποποιημένα οἰκονομικὰ καὶ πολιτικὰ δόγματα καὶ ἀνεπηρέαστοι νὰ διερευνήσωμεν τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς καὶ τίς ὑποκειμενικὰς καὶ ἀντικειμενικὰς συνθῆκας τίς ὁποῖες πρέπει ν' ἀντιμετωπίσωμεν.

Ἐκεῖνο πού θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἐποχὴν μας καὶ νὰ λάβωμεν σωστὴν θέσιν πού νὰ ἐξυπηρετήσῃ καὶ τὰ ὑγιεῖς συμπεριφορὰς τῆς χώρας μας, εἶναι ἡ ἀνάλυσις τῶν κυριαρχικῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν αἰῶνα μας κι' ἰδιαιτέρως μετὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον κατέστησαν κυρίαρχοι παράγοντες τῆς διεθνοῦς ἀλλὰ καὶ τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς. Μὲ δυὸ λόγια πρέπει νὰ εἰσδύσωμε καὶ νὰ συλλάβωμε τὸ νόημα τῆς κοσμογονικῆς περιόδου τὴν ὁποίαν διερχόμεθα.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆ ὅμως πού θὰ ἀφίσωμεν τὸ δόγμα τῆς ἐλευθέρως δράσεως, περνᾶμε εἰς ἕνα νέον δόγμα τῆς Κοινωνικῆς δράσεως. Ὅτι δηλαδὴ ἡ πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ δράσις εἶναι δράσις κοινωνικὴ καὶ συνεπὶς πρέπει νὰ καθορίζεται ἀπὸ ὀρισμένους νόμους καὶ νὰ πειθαρχῇ σ' ὀρισμένους κανόνες. Μέχρι ποίου ὅμως σημείου μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ ἡ πειθαρχία κι' ὑποταγὴ αὐτῇ, ὥστε νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς ἀντίθεσιν (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν 5ην σελίδα)

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

Δεκαπενθήμερον περιοδικόν
“Όργανον ἀγῶνος τῆς Φ. Ν. Χ.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πλατεία Ἐλευθερίου Βενιζέλου
Τηλέφωνον 7.94

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Γεώργιος Κανατσάκης

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησία Δραχμ. 20.000

Ἐξάμηνος » 10.000

Μόνον διὰ τῆς ἐνότητος
καὶ τῆς ἐνδουσιώδους
ἐργασίας θά κερδίσωμεν
τὴν μάχην τῆς Ἑλλάδος
καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ.

SONETO

ἈΝΟΙΞΗ

Ἀπ’ τὰ συντρίμια τοῦ χειμῶνα,
χωρὶς ἀγέρα καὶ βοή,
πετάχτηκε σὰν ἀνεμῶνα
ἡ Ἀνοιξη, ὅλο ζωή.

—ο—

Μὲς στὰ λουλούδια ἔχτισε θρόνον
στὰ δένδρα πάνω στὰ βουνά,
χαρούμενον ἡ φύση τόνο
πῆρε ντυμένη γιορτινά.

—ο—

Ζευγαρωμένα μέσ’ στὰ κλώνια
σ’ ἀρώματα μεθυστικά
μ’ ἀνθρώπινη λαλιά τ’ ἀηδόνια
τραγοῦδια λὲν ἐρωτικά.

—ο—

Μὰ τ’ ἀνοιξιάτικο γιορτάσι
θὲ νὰ τελειώσῃ μίαν αὐγὴ
καὶ τότε θά χαθῇ ἡ πλάσι
ἀπ’ τὴ θερμὴν ἡλιοπηγὴ!...

Γ. Κ. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

Οἱ κάτοικοι τῶν χωρίων Στερ-
νῶν καὶ Μουζουρά Ἀκρωτηρίου
ἔχουν ἀναπτύξῃ μίαν ἐξαιρετον
πρωτοβουλίαν.

Διὰ κοινοτικῶν ἡμερομισθίων
ἔρχισαν ἀπὸ δεκαπενθήμερου
τὴν διάνοξιν τῆς ὁδοῦ Στέρνες
Μουζουρά διὰ τῆς κατασκευῆς
τοῦ ὁποίου μεγάλως ἐξυπηρετεῖ-
ται ὁλόκληρον τὸ Ἀκρωτήρι.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Γεράνι—Μόδι μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἀπόστολος Ἀναγνωστάκης
Νεροκούρου μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Γ. Διοδάκης
Καμισιανὰ μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουὴλ Κασικουλάκης
Ἐπισκοπὴ Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἰωάννης Ἀλατσεράκης
Καστέλλι Κισσ. μετὰ τῆς περιοχῆς
Ἐμμανουὴλ Βαρούχας
Περιοχὴ Βάμου—Παῖδοχωρίου
Περμονίων—Μπαμπάλῃ—Κάϊνας
Ἀναστάσιος Χαβρὲς
Κουφός,—Ἀλικιανός.—Βατόλακκος
Ἐμμανουὴλ Μάρακας
Παλαιοχώρας—Σκλαβοπούλας
Πέτρος Πιερράκης
Λουτράκι Κυθωνίας
Ἐμμανουὴλ Βιρουράκης

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.
κ. Συνδρομηταὶ καὶ οἱ ὑ-
πεύθυνοι τῶν τομέων,
ὅπως μᾶς ἀποστείλωσι
τὸ ταχύτερον τὰς συν-
δρομὰς των, ἢ τὰς εἰσ-
πράξεις καθόσον μόνον
ἐξ αὐτῶν ἀντιμετωπίζον-
ται αἱ δαπάναι τοῦ περι-
οδικοῦ.

Διὰ κάθε παράπονον,
εἴτε διαμαρτυρίαν τῶν
χωρικῶν μας ὁ “Μαχη-
τῆς,” προσφέρει εὐχα-
ρίστως τὶς στήλες του
καὶ θά παράσχῃ κάθε ὑ-
ποστήριξιν.

ΑΚΡΙΤΙΚΑ

Τοῦ Ἀκριτικοῦ κύκλου διατη-
ροῦμεν πάρα πολλὰ τραγοῦδια.
Ἐνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα εἶνε τὸ
παρακάτω:

Ὁ ἄρχων τῶν Σέρβων ὁ Γιάν-
νης εἶχεν υἱὸν, ὅστις ἐξήτησεν
εἰς γάμον τὴν κόρην τοῦ Διγενῆ
μας. Ἦτο ὅμως ἀπαιτητικὸς καὶ
τὸ συνοικέσιον ἐματαιώθη.

Ἀπὸ τότε οἱ Σέρβοι φαίνε-
ται ἐξητιοῦσαν διέξοδον εἰς τὸ
Αἰγαῖον.

Ἡ κόρη τὸν ἤθελε καὶ ἐσυμ-
βούλευσε τὴ μάνα της, νὰ τοῦ
ὑποσχεθοῦν καὶ νὰ τὸν γελά-
σουν!

Τοῦ Σερβογιάννη ὁ γυιὸς ζήτη,
τοῦ Διγενῆ τὴ κόρη.
Δὲν τοῦ δούδ’ ὁ Διγενῆς,
πολλὰ προυκιά γυρεύει.
Γυρεύει, μύλους δώδεκα
καὶ μὲ τσοὶ μυλωνάδες,

καθόσον οὕτω καθίσταται συνε-
χῆς ἡ κυκλοφορία αὐτοκινήτων
περιερχομένων τὸ Ἀκρωτήρι.

Ὁ “Μαχητῆς” συγκαίρει θερ-
μότατα τοὺς ἄξιους καὶ προο-
δευτικούς αὐτοὺς κατοίκους καὶ
ἰδιαιτέρως τοὺς ἔχοντας τὴν
πρωτοβουλίαν διὰ τὸ ἔργον τοῦ-
το προέδρους τῶν κοινοτήτων
τῶν ἐν λόγῳ χωρίων ὡς καὶ
τὸν κ. Ἀναστάσιον Μπαρνιάν.

ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Γαλάζιος ὁ οὐρανὸς καθαρογιάλι
στὴ γῇ ποντοῦ λάμπει μιά πᾶστρα
πλούσιο τὸ φῶς καὶ ξεγελάστρα
μὴν Ἀνοιξη μᾶς σκόρπισε τὰ κάλλη.

Ἐρωτικὸ παντοῦ φυσάει μαεστράλι
στὰ μύρα ἢ ἐπιθυμιά θυάστρα
τῆς Νιότης ἅπαντα εἶν’ τὰ κάστρα
τὸν πειρασμὸν ἄς δέχτηκαν καὶ πάλι.

Ἡ φύση τὴν ἀπλὴ τῆς ὠραιότητος...
γέλοιο τραγοῦδι καὶ χαρὰ καὶ ἀπλότη
Κρύο νερὸ ἀπ’ τὴ δροσὴ σ’ ἀνασταίνει.

Τὰ μοῖρα τῆς ζωῆς ποιοῦντὰ χορταίνει;
Ἄς! τοῦ χωριοῦ ζωὴ μὲ τὸν ἀγρότη
μὲ τὴν ψυχὴ πάντα εἶσαι δεμένη...

Σῶτος Ροῦμελης

γυρεύ’ ἀμπέλι’ ἀτρύγητα
καὶ μὲ τσοὶ τρυγητάδες
γυρεύει καὶ τὴ θάλασσα
μ’ οὐλα τῆς τὰ καρδιά,
γυρεύει καὶ τὸ κύρ’ ὁρρηᾶ,
νὰ τὰ καλαρμενίζει.

Κι’ ἡ μάνα τῆς τὴν ρώτηξεν,
τὴ κέρ’ ἂν τότε θέλει.

—«Χριστέ Μου! καὶ νὰ μ’ ἔπερνε
ὁ γυιὸς τοῦ Σερβογιάννη!

Τάξε του μάνα, τάξε του,
προυκιά καὶ μὴν τοῦ δώσεις.

Τάξε του τ’ ἄστροι πρόβατα,
τὰ νέφαλα σεντόνια,

τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ
ποτίστρα (ἢ σταλίστρα) τῶν ὀζῶν
(του.

«ΕΝΑΣ ΠΑΛΑΙΟΣ»

ΟΙ ΣΚΟΠΟΙ ΜΑΣ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὁμιλίας τοῦ προέδρου τῆς ὁργανώσεώς μας κ. Γ. Παπαμιχαλάκη κατὰ τὴν συγκέντρωσιν τῆς Νεολαίας εἰς τὸ Θέατρον «Ὀλύμπια» τὴν ἡμέραν τῶν Βενιζελείων ἀγώνων :

Ὁ ἀγὼν τῆς Νεολαίας μας ἔχει διπλοὺν σκοπὸν.

Νὰ συντρίψῃ τὸ **συμμοριτικὸν ἄγος** μὰ καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν ἀπὸ τὴν **διαφθοράν** καὶ τὴν κυριαρχίαν μιᾶς κλίμας **διεφθαρμένων κερδοσκοπῶν**. Ἡ ἔθνικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ νίκη καὶ μόνον, θ' ἀποτελέσουν τὸ δάθρον ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ στηριχθῇ ἡ πολιτικὴ νίκη. Νίκη ἡ ὁποία θὰ δώσῃ ὄριμους πιά καρπούς τοῦ ἐλευθέρου καὶ πολιτισμένου ἔθνους, οἱ ὁποιοὶ κατοχυρώνουν τὸ δίκαιον καὶ ὑποδοθηθοῦν τὴν προκοπὴν τῆς χώρας ὡς καὶ κάθε πολίτου.

Ὁ ἀγὼν κατὰ συνέπειαν εἶναι **καθολικὸς**. Ἀγὼν ὁ ὁποῖος πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἄλφα. Πρέπει νὰ διαθέσωμεν κάθε πνοὴ μας διὰ τὴν γρήγορην συντριβὴν τοῦ συμμοριτισμοῦ. Νὰ βοηθήσωμεν παντοῦ, τίς οἰκογένειες τῶν μαχητῶν μας, νὰ συνδράμωμεν τὸ κράτος διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς τάξεως, νὰ διαφωτίσωμεν τὸν λαὸν εἰς τὸν ἄγωνα τοῦ κατὰ τὸ κομμουνισμοῦ ὥστε ν' ἀποσπάσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν περισσοτέρους ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ καὶ νὰ τοὺς ἐπαναφέρωμεν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Πατρίδος.

Νὰ γίνωμεν ὑποδείγματα φιλονόμων πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ νὰ συμβοῦ λαύσωμεν καὶ νὰ πείσωμεν ἐν ἀνάγκῃ ἄλλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν νὰ καταστοῦν ἀσύδωτοι, καταπιέζοντας καὶ καταστρεφόντας, ἐπειδὴ συνέδη εἰς μίαν κρίσιμον στιγμήν νὰ προσφέρουν κάποια ὑπηρεσίαν εἰς τὴν Πατρίδα. Ἡ ζωοκλοπὴ, ἡ ἀγροζημία καὶ οἱ κάθε εἴδους ἐκδιασμοί, πρέπει πάσαι θυσίαι νὰ σταματήσουν καὶ ἡ ὁργάνωσίς μας πρέπει μὲ ὅλες τίς δυνάμεις τῆς νὰ βοηθήσῃ εἰς τοῦτο. Διότι μόνον ἔτσι θ' ἀποκτήσωμεν κράτος. Ἄλλως ἔτι ὁ θρυλικὸς στρατὸς μας ἐκέρδισε μὲ ποταμοὺς αἱμάτων, ἐμεῖς θὰ τὸ γκρεμίσωμεν. Καὶ τότε δὲν θὰ ὑπάρξῃ καιρὸς διὰ μετάνοιαν.

Πρέπει νὰ ριχτοῦμε μὲ πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν μάχην διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς χώρας.

Ὁ ρόλος τῆς Νεολαίας εἰς τὴν περὶπτωσιν αὐτὴν, ὅπως καὶ πάντοτε,

εἶναι πολῦτιμος. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμό καὶ τὴ ζωντάνια τῆς, θὰ καταστῇ ὁ κύριος συντελεστὴς διὰ τὴν ἐντονὸν δημιουργικὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν θὰ χρειασθῇ νὰ καταβάλωμεν διὰ νὰ κερδίσωμεν αὐτὴν τὴν μάχην. Ἡ χώρα μας εἶναι σκεπασμένη μὲ ἐρείπια. Χιλιάδες τραυματίες καὶ ἀπροστάτευτες οἰκογένειες μένουν ποῦ ἔχουν ἀνάγκην προστασίας. Οἱ κακουχίες καὶ οἱ ταλαιπωρίες ἔχουν λυγίσῃ εἰς πολλὰς περιπτώσεις τὴν ὑγείαν καὶ τὴν ψυχικὴν ἀντοχὴν χιλιάδων ἀδελφῶν μας. Ποιοὶ θὰ φέρουν τὰ δάρη αὐτὰ; Ποιοὶ θ' ἀναλάβουν τὸ βαρὺ ἔργον τῆς ἀνορθώσεως; Χρειάζεται ἀληθῶς τεράστιον ψυχικὸν καὶ σωματικὸν σθένος καὶ δύναμις, μὰ καὶ μεθοδικὴ καὶ μεγαλόπνοος πνευματικὴ ἐργασία καὶ ἡγετικὴ προσπάθεια. Θὰ γνωρίσωμεν πολλὰς ἀπογοητεύσεις καὶ θὰ συναντήσωμεν πλείστα καὶ τεράστια ἐμπόδια τὰ ὁποῖα θὰ πρέπει νὰ νικήσωμεν. Ὁ ἠθικὸς μας κόσμος πολλάκις θὰ δοκιμασθῇ ἀπὸ τίς στερήσεις καὶ τίς δυσκολίας καὶ ἴσως πολλοὶ ὑποκύβουν εἰς τοὺς πειρασμοὺς μιᾶς εὐκολῆς καὶ τυχοδιωκτικῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ τὸ ἔργον τῆς **ἡθικῆς τονώσεως** τῆς Νεολαίας μας εἶναι βασικὸν καὶ ἡ ὁργάνωσίς μας δὲν πρέπει νὰ ὕστερήσῃ. Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ἔτι χωρὶς μίαν ἀληθὴν πίστιν εἰς τὰ ὕψη λὰ Χριστιανικὰ καὶ Ἑθνικὰ ἰδεώδη, εἶναι ἀδύνατον νὰ διατηρήσωμεν ἀκεραίαν τὴν ἠθικὴν μας προσωπικότητα καὶ ἀσβεστον τὴν δημιουργικὴν μας δύναμιν. Ἡ Νεολαία ἔχει ἀνάγκην ἰδανικῶν Ζητῶν μίαν πίστιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντλήσῃ δύναμιν διὰ ν' ἀναπτύξῃ καὶ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὴν προσωπικότητά της.

Ἐὰν ἡ πίστις αὕτη εἶναι ὕλιστικὴ (ὡς ὁ κομμουνισμός), τὴν ὁδηγεῖ εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀντιθέσεων, ποῦ γρήγορα καταλήγουν εἰς τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν καταστροφὴν. Ἐὰν ὅμως ἡ πίστις αὕτη περικλείει εὐγενῆ ἰδεώδη καὶ διδάσκει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν θυσίαν, τότε ὁδηγεῖ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἠθικῆς ὁλοκληρώσεως τῶν Νέων μας καὶ τῆς ἀνυψώσεως καὶ τοῦ ἔξου γεντισμοῦ τοῦ χαρακτήρος. Καὶ τότε συγκροτεῖται μιὰ ἀληθῶς ἐλευθέρη καὶ εὐτυχὴς κοινωνία. Τέτοια εἶναι τὰ δικὰ μας ἰδεώδη καὶ αὐτὲς τίς κατευθύνσεις ἔχει ὁ ἀγὼνας μας. Διότι ἀποβλέπει εἰς τὴν κατοχύρωσιν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ διότι ἐπίσης ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποκατά

στασιν τοῦ πνεύματος τῆς ἀμοιβαίας κατανόησεως καὶ τῆς εὐγενοῦς ἀμίλλης.

Τὰ ἰδεώδη μας ὁδηγοῦν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν σύνθεσιν καὶ ὀχι τὴν ἀντίθεσιν. Ἐχουν τὴ συνθετικὴ δύναμιν γιὰτὶ κατοχυρώνουν τὴν δημιουργικὴν ἐργασίαν καὶ ἀναπτύσσουν στὸν κάθε νέον τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς συνανθρώπους του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμβλύνουν τίς ἀντιθέσεις καὶ ἀποκαθιστοῦν τὴν Ἐνότητα.

Τὰ ἰδεώδη μας ὡς ἀληθῶς δημοκρατικά, παρέχουν ὅλας τὰς ἐγγυήσεις καὶ τὰς δυνατότητας συνθέσεως. Διότι ὅλας αἱ δυνάμεις ποῦ γεννῶνται μέσα εἰς μίαν ἀληθῶς δημοκρατικὴν κοινωνίαν, συνθέτωνται εἰς μίαν δημιουργικὴν ἐνότητα. Οὕτω ἡ πρόοδος πραγματοποιεῖται μὲ συνεχῆ πορείαν παρὰ τὰς ἐκάστοτε ἀντιθέσεις, αἱ ὁποῖαι μισαίως γεννῶνται εἰς κάθε κοινωνίαν, ἀλλὰ ἀμβλύνονται εἰς μίαν ἀληθῶς δημοκρατικὴν τοιαύτην.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω κύριον αἶτημα τῆς Νεολαίας μας εἶναι ἡ κἀκάρσις τοῦ ἄγους τῆς διεφθαρμένης κλίμας τῶν κερδοσκοπῶν καὶ ἡ ἀναγέννησις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς χώρας.

Ὁ ἀγωνιζόμενος καὶ ὑποφέρων σκληρὰ λαὸς μας ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν «Ἕλληνες» οἱ ὁποῖοι εἰς τίς τόσον τρομερὰς στιγμὰς διὰ τὸ ἔθνος, ἐπιδίδονται εἰς τὸ ἀκατανόμηστον ὄργιον τῆς κερδοσκοπίας καὶ καταχρήσεων. Καὶ ζητεῖ νὰ δικαιοδοῦν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὡς κοινοὶ προδόται καὶ ἐγκληματίαι. Διότι μήπως δὲν εἶναι χειρὶ στοῦ εἰδους ἐγκλημα καὶ προδοσίας ἡ πράξις αὕτη κατὰ τὰς κρίσεις διὰ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ἔθνους στιγμὰς;

Μήπως δὲν εἶναι δολοφονία τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀγῶνος τοῦ ἔθνους μας καὶ πλήρης συμμαχία μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Πατρίδος; Καὶ τί δύναται τὸ ἔθνος ν' ἀναμένῃ ἀπὸ τοιοῦτου φουράματος ὑπανθρώπων;

Καὶ πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ ἠθικὴ συνείδησις εἰς τὸν λαόν καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν ἡγεσίαν του, ὅταν παραμείνουν ἀσύδωτοι καὶ ἀτιμώρητοι οἱ τοιοῦτοι εἰδοὶς ἐγκληματίαι; Ἐπὶ πόλιν δάσεων θὰ καταστήσονται νὰ θεμελιωθῇ τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως τῆς χώρας μας;

Εἶναι λοιπὸν αἶτημα πρόριστον, ἀναποκρινόμενον εἰς βασικὴν ἀνάγκην

Ο ΝΕΟΣ ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

κην διά τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν προκοπὴν τοῦ τόπου, ἢ θαρραλέα ἐκκαθάρισιν τῆς κλίμας τῶν κερδοσκοπῶν. Τὸ ζήτησιν οἱ γενναῖοι Μαχηταὶ τοῦ μετώπου, οἱ ψυχὰς τῶν νεκρῶν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος καὶ ὁ δεινὸς δοκιμαζόμενος λαὸς μας. Διότι μόνον οὕτω ὁ ἀγὼν καὶ αἱ θυαίαι δὲν θὰ πᾶν ἐπὶ ματαίῳ.

Τέλος ἓνα δευτέρον αἷτημα συναφασμένον μὲ τὸ πρῶτον προβάλλεται ὡς εἴπομεν ἐκ μέρους τῆς Ἀγωνιζομένης Νεολαίας.

Ἡ ἀναγέννησις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου

Ἡ χώρα μας εἰς τὰς κρίσεις αὐτὰς στιγμὰς διὰ τὴν ὑπαρξίν της, ἔχει ἀνάγκην, περισσότερον παρὰ ποτὲ, ἠθικῆς καὶ ζωντανῆς ἡγεσίας. Ἡγεσίας ἢ ὁποία στηριζομένη εἰς τὴν ἀναμφισβήτητον ζωτικότητα τοῦ λαοῦ μας καὶ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς του προσωπικότητος, θὰ δυνήθῃ ἀφοῦ συλλάβῃ τὸ νόημα τῶν προβλημάτων τὰ ὁποῖα ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ, προχωρήσῃ ἀποφασιστικῶς πρὸς τὴν λύσιν των. Ἡγεσίας ἢ ὁποία ὀπλισμένη μὲ ἰσχυρὰ ἰδεολογικὰ ὅπλα, μὲ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὰ πεπρωμένα τοῦ Ἔθνους καὶ μὲ πλήρη καὶ ἀντικειμενικὴν ἀντίληψιν τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, θὰ δυνήθῃ νὰ μετουσιώσῃ τὸ ἀκατάβλητον ἀγωνιστικὸν πνεῦμα τοῦ λαοῦ μας, εἰς θετικὸν δημιουργικὸν ἔργον. Ἡ ὁποία τέλος θὰ δυνήθῃ νὰ ἡγηθῇ διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ ἰδεολογικὴν ἀναγέννησιν τοῦ λαοῦ μας, ἀφωμιώνοντας καὶ συνθέτοντας τίς σύγχρονες τάσεις καὶ ἀνησυχίας εἰς ἓνα ἀληθῶς προσδευτικὸν σύνολον ἐξελικτικῶν μεταβολῶν.

Γνωρίζομεν ὅτι ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ τόπου ἔχει νὰ παλαίσῃ μὲ τρομερὰς δυσχερείας ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς, αἱ ὁποῖαι συνεσωρεύθησαν ἐξ αἰτίας τῆς παγκοσμίου κρίσεως ἀλλὰ καὶ λόγῳ παλαιῶν ἀμαρτημάτων. Ὅτι ἐπίσης ἡ λύσις τοῦ δράματος τῆς χώρας μας ξεφεύγει ἐν πολλοῖς τῶν χειρῶν της κι' ὅτι τὸ μέλλον διαγράφεται σκοτεινόν. Μὰ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ἰσχυρὸς ἠθικὸς καὶ ἰδεολογικὸς ἐξοπλισμὸς διὰ νὰ δυνήθωμεν ν' ἀντεπεξέλθωμεν κατὰ τῆς ἀπειλητικῆς αὐτῆς ἐξελίξεως. Τὸ γερὸν τιμὸν καὶ τὰ γερὰ μπράτσα κι' ἡ χαλυδωμένη ψυχὴ τοῦ καπετάνιου χρειάζονται ἀκριβῶς στὶς δύσκολας ὥρας καὶ στὶς μεγάλες φουρτούνες.

Τελειώνομεν μὲ τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ μέγας Θεὸς τῆς Ἑλλάδος, τὴν σῶσιν ἀπὸ τίς συμφορὰς, συντομεύον-

Δὲν ἀποτελεῖ φυσικὰ ἐξαίρετικὸν γεγονὸς τὸ ὅτι ἓνας Ἑλλήν προσέρχεται ἐθελοντῆς νὰ ὑπηρετήσῃ στὶς δύσκολες στιγμὰς τὴν πατρίδα τοῦ σὰν ἀπλοῦς στρατιώτης. Εἶναι τοῦτο συνήθεια καὶ παράδοσις διὰ τοὺς πραγματικὸς Ἕλληνας. Διὰ τοῦτο δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ σχολιάσωμεν τὸ γεγονὸς τῆς προσελεύσεως τοῦ Ἑλευθερίου Βενιζέλου εἰς τὰς τάξεις τοῦ Ἑθνικοῦ μας στρατοῦ, παρὰ μόνον γιὰ νὰ δώσωμεν μιὰ ἀπλή εἰκόνα τῆς ζωῆς τῶν στρατιωτῶν μας καὶ τοῦ εὐγενοῦς χαρακτήρος τοῦ νέου Ἑλευθερίου Βενιζέλου.

Ἡ ζωὴ στὸ στρατὸ μας εἶναι πάντοτε σκληρὴ. Γιατὶ κι' ὁ πόλεμος εἶναι ἐξ' ἴσου σκληρὸς. Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ὅλη ἡ προπαρασκευὴ σὲ λίγῳ διάστημα.

Ὁ Δευτεράκης λοιπὸν μᾶς διηγείται τὴ ζωὴν του στὸ στρατὸ.

Εἶναι λιγάνι σκληρὴ μὰ μ' ἀρέσει. Γιατὶ πρέπει γρήγορα νὰ γυμναστοῦμε καὶ νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποὺ πρέπει.

Συνᾶμε λοιπὸν πρῶτ—πρῶτ. Στὶς 5.30 π.μ. Σὲ δέκα λεπτά εἴμαστε ἐτοιμοί. Προσκλητήριο, ἓνα καλὸ ρόφημα καὶ κατ' εὐθεῖαν τὰ ὅπλα μας καὶ στὰ γυμνάσια. Ὡς τὶς 11 π.μ. Κυριολεκτικῶς ξεθεωνόμεθα. Σ' υψηλὴν, ὀπλοσκία, θεωρίες, σκοποβολή, πορεῖες μέχρι 25 χιλιάμετρα μὲ πλήρες φορτίο. Στὶς 11 καὶ 30 τὸ συσσίτιό μας καλὸ καὶ μπόλινο τὸ τρώμε μὲ με-

τας τὸ δρᾶμα της καὶ μὲ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἡ Νεολαία μας πιστὴ εἰς τὸ ἀθάνατον Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ εἰς τίς ὑποθήκας τοῦ Μεγάλου Ἐθνάρχου, θὰ δώσῃ τὰ πάντα διὰ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος.

Μέσ' ἀπὸ τὰ ἐρεῖπια καὶ τίς φλόγες ποὺ περιζώνουν τὴν μαρτυρικὴν χώραν μας, θὰ ξεφυτρώσῃ ἓνας νέος πολιτισμὸς ἀληθῶς Ἑλληνικὸς. Φορεὺς τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀγωνιζομένη σήμερον μὲ πολεμικὰ καὶ ἰδεολογικὰ ὅπλα καὶ πάντα νικητὰ Ἑλληνικὴ Νεότης.

Ζήτω τὸ Ἔθνος.

Ζήτω ὁ ἀήττητος Ἑθνικὸς Στρατός.

Ζήτω ἡ Φιλελευθέρα Νεολαία.

γάλη ὄρεξη. Στέκομαι στὴ σειρὰ μὲ ὅλα τὰ παιδιὰ, μὲ τὴν καρβάναν στὸ χέρι καὶ παρὰ τὴ κόπρασὴν μας ἔχομε κι' ὄρεξι γι' ἀστεῖα. Μετὰ τὸ φαγητὸ ξεπλύνω τὴν καρβάναν μου καὶ τὴ φυλάω στὸ σακκίδιό μου. Οἱ συνάδελφοί μου μοῦ λέν νὰ μὴν τὴν πλύνω καλὰ γιὰτὶ χάνεται τὸ λίπος. Γελᾶμε μὲ τὴ καρδιά μας. Εἶναι ὅλα τοὺς πολὺ καλὰ παιδιὰ.

Τὸ μεσημέρι ξεκουραζόμεστε λίγο καὶ περὶ τίς 2 καὶ 30 πάλι στὰ γυμνάσια καὶ θεωρίες (συνήθως). Τὸ βραδάκι κατὰ τίς 6 καὶ 30 γυρίζομε καὶ πέρνομε τὸ συσσίτιο. Εἴμεθα πολὺ κουρασμένοι ἀλλὰ τὸ κέφι δὲν μᾶς λείπει. Καθόμαστε μ' ἄλλα παιδιὰ μαζί κουβεντιάζομε καὶ γελοῦμε. Μερικοὶ λὲν ἱστορίες ἀπὸ τὸν τόπο τοὺς, ἄλλοι παντρεμένοι μᾶς λέν τοὺς καὶ τοὺς τῶν.

Εἰς ἐρώτησίν μας ἂν μένει εὐχαρισστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀπαντᾷ.

Εἶναι πολὺ καλὰ. Ἀλλωστε ξέρω ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ στρατιώτη εἶναι πάντοτε σκληρὴ καὶ πρὸ παντὸς τοῦ Ἑλλήνα στρατιώτη. Μὰ γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐπεδίωξα νὰ ὑπηρετήσω. Διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ λέγω ὅτι εἶμαι Ἑλληνας. Μ' αὐτὸ τὸ τρόπο νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου καὶ περισσότερο ἄνδρα καὶ περισσότερο Ἑλληνα.

Ἐνας στρατιώτης ἀπὸ τὸν λόχον ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν συναντήσωμε μᾶς διηγεῖται τὸ ἐξῆς ἐπισόδειο.

Μιὰ μέρα κατὰ τὴν διανομὴν τοῦ συσσιτίου ὁ Βενιζέλος ἔστειλε δῶσος πάντα στὴ γραμμὴ γιὰ νὰ πάρῃ φαῖ στὴν καρβάναν του. Ὅταν ἦλθε ἡ σειρὰ του πλησίασε στὸ καζάνι καὶ πρότεινε τὴν καρβάναν του. Ἀλλὰ τὴ κρατοῦσε σχετικῶς ψηλὰ καὶ δὲ βόλευε τὸ σιτιστὴ νὰ βάλλῃ τὸ φαῖ. Κι' ὅπως ξέρομε ὁ σιτιστὴς δὲν πρέπει νὰ βλέπῃ πρόσωπα στρατιωτῶν γιὰ νὰ μὴν κἀνῃ διάκρισιν στὸ συσσίτιο. Λέγει λοιπὸν αὐστηρὰ στὸ Βενιζέλο. Χαμήλωσε μωρὲ τὴν καρβάναν σου. Ὁ Βενιζέλος χαμήλωσε τὴν καρβάναν του, πῆρε τὸ συσσίτιο καὶ συνέχισε ἥσυχα καὶ καλὰ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ

Φαίνεται ότι από αρκετού χρόνου η Τουρκική Κυβέρνησις φοβουμένη την ολοκλήρωσιν των εθνικῶν μας διεκδικήσεων διὰ τῆς ἐπανόδου καὶ τῆς Κύπρου εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα, ἤρχισε δραστηρίως νὰ ὑποκινή, νὰ ὀργανώσῃ καὶ νὰ κατευθύνῃ διαφόρους προκλητικὰς ἐνεργείας ἐναντίον τῆς «Φίλης καὶ συμμάχου» τῆς Ἑλλάδος. Καὶ προκαλεῖ ἐκδηλώσεις καὶ ἐκτοξεύει προκλήσεις καὶ ἐξώθει εἰς λυπηρὰ ἐπεισόδια. Εἰς ὅλ' αὐτὰ, ὡς εἶνε φυσικόν, πρωτοστατεῖ ἡ Τουρκικὴ Νεολαία καὶ ὁ διευθυνόμενος Τουρκικὸς τύπος.

Πρὸ τινῶν μηνῶν, ἐγένοντο ζωηρότατες ἐκδηλώσεις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος μὲ κύριον σύνθημα «ἡ Κύπρος εἶναι Τουρκική». Σήμερον ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἀτυχοῦς ἐπεισοδίου τὸ ὁποῖον Τοῦρκοι ἀθληταὶ προεκάλεσαν εἰς τὸν ἀθλητικὸν στίβον, ἐξέσπασε θύελλα ὕβρεων κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ διετυ-

ΔΙ' ΕΝΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

μὲ τὸ βασικὸ σκοπὸ τῆς κοινωνίας ποὺ εἶναι ἡ ἐξασφάλισις πνευματικῆς καὶ ὕλικῆς ἐλευθερίας στὰ ἄτομα; Ὁ ἐπαναστατικὸς σοσιαλισμὸς (κομμουνισμὸς) στὴν προσπάθειά του ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημα αὐτὸ φαίνεται ν' ἀποτυγχάνει πλήρως, γιατί στηρίζει ὅλη τὴ φιλοσοφία καὶ τὴν ἀντίληψίν του περὶ ζωῆς στὸν ὕλισμό. Τί ἔχει νὰ προσφέρῃ σήμερον ἡ Φιλελευθέρων ἰδεολογία διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ βασικοῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος;

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

πώθησαν ἀξιώσεις θίγουσαι τὴν ἐθνικὴν μας ἀκεραιότητα.

“Ὅλ' αὐτὰ ἀποκαλύπτουν τὸν λανθάνοντα Τουρκικὸν ἐθνικισμόν, ὁ ὁποῖος συνεχῶς προσανατολίζεται πρὸς τὴν πρωτόγονον ἀσιατικὴν νοοτροπίαν.

Ἀποκαλύπτουν ἐπίσης τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑλληνοτουρκικὴ φιλία στερεῖται στερεῶν βάθρων καὶ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα λεπτότατον κέλυσος περικλειὸν κοχλάζουσαν λάβαν.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν διὰ τοῦ παρόντος μας νὰ προσθέσωμεν νέες ὕβρεις εἰς τὸν σωρὸν τοιούτων τὸν ὁποῖον ἐσυσώρευσαν οἱ «Φίλοι» Τοῦρκοι, οὔτε νὰ τοποθετήσωμεν νέους δυναμίτες ἐπὶ τοῦ εὐθράστου καὶ νεοπηγούς κελύφους τῆς Ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας.

Ὅμως ἐπιθυμοῦμεν νὰ δηλώσωμεν ἀπεριφράστως εἰς τὴν φίλην Τουρκικὴν Νεολαίαν ὅτι ἐμεῖς πιστοὶ εἰς τὴν γραμμὴν τὴν ὁποίαν ἐχάραξε ὁ Μεγάλος μας ἀρχηγὸς καὶ συναισθανόμενοι τὴν ἀνάγκην τῆς συνεργασίας τῶν δύο λαῶν ἰδιαίτερος εἰς τὰς κρίσεις αὐτὰς στιγμὰς, δὲν θὰ παύσωμεν ἀπὸ τοῦ νὰ τείνωμεν χερί φιλικὸ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ ἔχωμεν ὅμως κάθε δικαίωμα νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τοὺς φίλους μας κατανόησιν καὶ ἀναγνώρισιν τῶν δικαίων μας. Διαφορετικὰ δὲν πρόκειται περὶ φιλίας ἀλλὰ περὶ ἀπαιτήσεων ὑποταγῆς ἀφοῦ ζητοῦν νὰ παραιτηθῶμεν ἀπὸ τὰ ἀπαράγραπτα δικαιώματά μας. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ποὺ ξέρεи νὰ πολεμᾷ γιὰ τὸ

δίκιο τῆς καὶ τῇ Λευτερίᾳ τῆς θὰ βάλῃ τὰ πράγματα στὴ θέσιν των. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι οἱ «φίλοι» μας Τοῦρκοι προσφέρουν πολὺ κακῶς ὑπηρεσίας εἰς τὸν κοινὸν ἀγῶνα τῶν ἐλευθέρων λαῶν, ἀποδεικνύουν δὲ οὕτω ὅτι δὲν φαίνεται νὰ αἰσθάνονται τὸν ἑαυτὸ τους ν' ἀνήκῃ μεταξὺ τῶν λαῶν αὐτῶν ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Σιέππας, γεγονὸς πολὺ ἀπογοητευτικόν.

Πάντως ἐλπίζομεν, ἡ λυπηρὰ αὐτὴ κατάστασις νὰ λήξῃ συντόμως καὶ νὰ ἡρεμήσουν τὰ πράγματα, ἵνα δυνηθῶμεν νὰ ὑποβοηθήσωμεν τὸ ἔργον τῆς σταθεροποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως τῆς τόσο ἐνθραύστου ἀποδειχθείσης αὐτῆς φιλίας. Διότι ἰδιαίτερος ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἡ φιλία αὐτὴ κατοχυρώνει καὶ τὰς δύο χώρας ἐναντι τοῦ κομμουνιστικοῦ κινδύνου ὁστις ἀνεφάνη τόσο ἀπειλητικὸς δι' ἀμφοτέρους καὶ ἐπίσης δύναται ν' ἀποτελέσῃ θεμέλιον διὰ τὴν ἀποκατάστασιν εἰρήνης εἰς τὰ Βαλκάνια. Ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ εἶναι εἰλικρινῆς.

“ΜΑΧΗΤΗΣ,”

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἰωσήφ Γύπαρην Ἀθήνας.— Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συνδρομὴν καὶ καλὰ σας λόγια.

Χαράλ. Καλογεράκη Ἀνθ' ὄγον 66 Ε. Τ. Π.

Ἐμμανουὴλ Μισίνην Καβάλλαν.— Συνδρομὰί σας ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΑΙ ΑΡΕΤΑΙ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Είναι αλήθεια ότι όλοι οι προχριστιανικοί λαοί, προϊστορικοί και ιστορικοί και οι λαοί της λεγομένης «σφηνοειδούς γραφής» και οι μεταγενέστεροι που κατοίκησαν στην ανατολική και νοτιοανατολική λεκάνη της Μεσογείου, αγάπησαν την εργασία. Στην αγάπη τους άλλωστε αυτή οφείλεται και η άνοδος τους στην ιστορία του πνεύματος, αφού καθώς είναι γνωστόν κανείς λαός που δεν αγάπησε την εργασία δεν πήγε ψηλά. 'Αλλ' είναι επίσης αλήθεια ιστορική ότι κανένας λαός του αρχαίου κόσμου δεν μās άφησε τὰ πεισιθήρια της αγάπης του προς την εργασία, που μās κληροδότησε ή 'Αρχαία 'Ελλάδα. Τò αρχαιοελληνικό πνεύμα που όλα τὰ δημιουργήματά του σ' άλλους τούς τομείς των γραμμάτων και των τεχνών, είναι καρποί περιφανείς της εργασίας του ανθρώπου, έτίμησε την εργασία ιδιαίτερα.

Ο 'Ομηρος (κατά τον 9ον π. Χ. αιώνα) ονομάζει τούς άέργους μ' έναν τρόπο που έχει παραμείνει χαρακτηρισμός μοναδικός. Τούς λέει «άχθη άρούρης», βάρη της γής, αφού καθώς είναι φανερόν οι άεργοι δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά βαρύνουν τη γή και πολλές φορές βαρύνουν και τόν ίδιο τόν έαυτό τους. Ο Ησίοδος (κατά τò 700 περίπου π. Χ) στο τόσο γνωστό έπος του «Έργα και Ημέραι» μās κληροδότησε σχετικά με την εργασία τόν άτίμητο εκείνο μαργαρίτη, που όσο περνάν οι αιώνες άπαστρέφει και περισσότερο: «Έργον ούδέν όνειδος, άεργή δέ τ' όνειδος», ή εργασία δεν είναι ντροπή, μās λέει, ή άργία είναι ντροπή. Ο κυριώτερος εκπρόσωπος της βουκολικής μούσας Θεόκριτος (310—245 π. Χ) μās τραγούδησε την εύτυχία της εργασίας στο τόσο άριστουργηματικό του ειδύλλιο «Οι άλιείς».

Αλλά και οι εκπρόσωποι του πεζού λόγου και του σοβαρού φιλοσοφικού πνεύματος δεν καθυστέρησαν. Ο Ξενοφών (445 ή 430—354 π. Χ.) μās διμιλεί για την εργασία στην «Κύρου

Παιδεία» και τόν «Οικονομικόν» του, ο Πλάτων (328—347 π. Χ.) στην «Πολιτεία» και τούς «Νόμους» και ο 'Αριστοτέλης (384—322 π. Χ.) στο άνυπέρβλητο έργο του τὰ «Πολιτικά».

Ενθ όμως αυτές ή αντιλήψεις κυριαρχούσαν στη χώρα όπου έθναυματούργησε ο έργάτης του Κεραμεικού, στη Ρώμη όπου τò ανθρώπινο πνεύμα έσημείωσε τή μεγαλύτερη κατάπτωσή του, ή εργασία ύποτιμήθηκε και έργάτης ύπηρεξέ ο δούλος. Και ή αντίθεση αυτή είναι μιá διάκριση που τιμá ιδιαίτερα την Πατρίδα μας. Καθώς διδάσκει και ο καθηγητής της Κοινωνικής Οικονομικής κ. Σ. Ζολώτας «κατά την κλασσικήν αρχαιότητα ύπηρεχον δούλοι, άλλ' είς περιωρισμένον άριθμόν. Αντιθέτως όμως είς την Καρχηδόνα και είς την Ρώμην άπετέλουν ούτοι την βάση της γεωργίας και της όρυχίας.» Ο Χριστιανισμός που έξύψωσε τή γυναίκα, τò παιδί και έν λένει τόν άνθρωπο μέσα άπό κείνη τή ρωμαϊκή φρικαλεότητα, έξύψωσε και την εργασία. Ο Υλός του 'Ανθρώπου στην άναμορφωτική ειρηνική επανάσταση που έξάπέλυσσε διεκήρυξε καθαρα την εργασία «κοινωνική άρετή».

Η νέες αυτές έλληνοχριστιανικές αντιλήψεις διαθλόν την ώμότητα του ρωμαϊκού πνεύματος ώστε τò κατόπιν διαμορφούμενο βυζαντινόδίκαιο δεν παρουσιάζει την πρώτη άκαμψία και σκληρότητα για τόν εργαζόμενο και την εργασία. Παράλληλα δέ με την επίσημη ύποτιπώδη αυτή στροφή προς την ανθρώπινη εργασία είχαν άρχίσει νά διαμορφώνονται σχετικές φιλεργασιακές αντιλήψεις και στο λαό μας. Η έλληνική λαογραφία μās δίνει ώρισμένες λαϊκές δοξασίες, που τιμούν πραγματικά τò λαό μας. Στο σημείο αυτό άρκοΰμαι ν' άναφέρω μονάχα ό,τι γράφει ο Π. Σπάλας:

«Μέχρι τò 1860 και ως τὰ 1890 άκόμη (έποχή που σιγά—

Του κ. ΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΑΤΟΥ

σιγά μπήκε ο άτιμός και στη χώρα μας) ή σχέση που ύπηρεχε μεταξύ έργατη και εργοδότη ήταν ταυτόχρονα ήθική και οικονομική «ψυχοκόρες» και «ψυχογυιούς» λέγαν τότε τούς ύπηρετές και «μπιστικούς» και «σέμπρους» τούς εργατικούς άνθρώπους. Η λέξη «παραγυιός» έχει μείνει και σήμερα στα έπαγγελματικά και βιοτεχνικά εργαστήρια».

Είσι ή στροφή προς την εργασία ύπηρεξε πάντα έμβλημα της έλληνικής φυλής. Αγάπησαν οι Έλληνες την εργασία και με την αγάπη αυτή κατασκευάσαν την 'Αργώ, έστήσανε τò τρόπαιο του Μαραθώνα και ύψώσανε προσκύνημα λαών και αίωνων, την αλήθεια του Παρθενώνα. Μά έν συνέβηκε αυτό σ' όλη τή ζωή της τρικυμισμένης φυλής, πολύ περισσότερο πρέπει νά συμβαίη σήμερα. Γιατί καμιά άλλη έποχή ή 'Ελληνική Πατρίδα δεν έζη ήσε τόν χρυσό όβολό της εργασίας που ζητάει τώρα άπό όλους μας. Σ' άλλους τούς τομείς, στο σπίτι που την εργασία του τραγούδησε ο Έφταλιώτης, στο βουνό και στη σιάνη, που τραγούδησε ο Λασκαράτος, στη θάλασσα και στις θαλασσοφιλικές στερηνές που τραγούδησε ο Παπαδιαμάντης... δεν άντηχεί τίποτε άλλο παρά τò αίτημα της εργασίας. Μόνο με την πρόθυμη αυτή είσφορά εργασίας, είσφορά που πηγάζει άπό την 'Ελληνική πίστη για τò καλύτερο αύριο, θά μπρέσουμε νά κάμουμε κάθε έλπίδα χρυσορόδινη πραγματικότητα. Για τόν λόγο αυτό στο Ναό της 'Ελλάδος ή εργασία σήμερα λαβαίνει την μορφή έθνικής τελετουργίας και όλοι μαζί, καθώς μās τραγουδάει ο ποιητής:

«...τ' άρχαίου δέντρου για κλωνάρια στο κύμα, στο βουνό και στ' άρχιστήρι χαρούμενες κοπέλλες παληκάκια κινούμε στις δουλειές τò πανηγύρι».

ΝΙΚ Γ. ΣΤΑΘΑΤΟΣ

ΤΕΧΝΙΚΑΙ ΣΧΟΛΑΙ ΛΕΡΟΥ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ

Θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ἀγνωστο σὶν περισσότερο κόσμος τί εἶναι οἱ Τεχνικὲς Σχολὲς Λέρου καὶ πολὺ περισσότερο ποιοὶ οἱ μαθηταὶ των...

Ἡ Λέρος ἐπὶ Ἱταλοκρατίας τῶν Δωδεκανήσων ἀποτελοῦσε μιὰ ἰσχυροτάτη ἀεροναυτική βάση. Σήμερον φαίνονται ἀκόμα τὰ ἔχνη τῆς ἐπιμελημένης καὶ ἀρίστης ὀχυρώσεως τῆς καὶ εὐτυχῶς σώζονται τὰ περισσότερα κτίρια ἀπ' τὸν ἀερολιμένα καὶ ἓνα μέρος τῶν τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Ναυσταθμοῦ. Τῇ Μεγάλῃ Τετάρτῃ τὸ πρῶτ' τὸ πλοῖο ἀγκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι τῆς Λέρου καὶ ἡ ἀποστολὴ τῶν βαθμοφόρων τοῦ Σ. Ε. Π. ἔμενε κατάπληκτη σὶν μαγευτικὸ θέαμα πού παρουσιαζόταν γύρω μας. Ὅλο τὸ νησί στήν καταπράσινη ἀνοιξιάτικη τουαλέτα τοῦ ἀνέπνεε ἐλεύθερο πνὶ καίω ἀπ' τὸ γαλάζιο μας οὐρανόν.

Γύρω σὶν λιμάνι πού σ' ἔκτασι πλησιάζει τὸ τῆς Σούδας πολυτελὴ κτίρια κτισμένα μὲ αἶμα καὶ ἰδρώτα τῶν Δωδεκανησίων γιὰ τοὺς τότε κατακτητὰς, πιδ πέρα τὰ ὀλόλευκα φτωχικὰ τῶν Λεριανῶν καὶ σὶν βάθος τὸ ἐπιβλητικὸ συγκρότημα τῶν κτιρίων τοῦ ἀερολιμένου πού περιήλθαν στήν κατοχὴ τῶν Σχολῶν.

Στὴν ἀποβάθρα μᾶς ὑπεδέχθησαν οἱ πρόσκοποι Λέρου καὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς κατοίκους καὶ σὲ λίγο μὲ τὸν Διευθυντὴ τῶν Σχολῶν κ. Τσόνο κατευθυνθήκαμε πρὸς τὴς Σχολὰς. Αἱ σχολαὶ αὐταὶ ἰδρῦθησαν ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ Ἰδρυμα καὶ ἐπειδὴ ἐργάζονται κατὰ τὸ προσκοπικὸ σύστημα εὐρίσκονται ἐκεῖ συνεχῶς δύο Ἐφοροὶ τοῦ Σ.Ε.Π. βοηθοῦμενοι ἀπὸ βαθμοφόρους. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού θὰ κάμῃ ἐντύπωσιν σὶν ἐπισκέπτη εἶναι ἡ παραδειγματικὴ τάξις πού βασιλεύει παντοῦ καὶ θὰ καταλάβῃ πιδ πολὺν τό μέγεθος τῶν προσπαθειῶν πού καταβάλλουν τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς ἀν πλησιάζῃ καλύπτεται ἀν ζήσῃ μὲ τοὺς μαθητὰς. Ἐξακόσιοι πενήντα νεαροὶ ἀντάρτες συλληφθέντες ἢ παραδθέντες εἰς τὸ πεδὶον τῆς μά-

χης εἶναι οἱ τρόφιμοι τῶν Σχολῶν.

Δὲν θὰ ἦτο ὑπερβολὴ ἂν τοὺς χαρακτηρίζαμε σὰν παιδιὰ μὲ κατεστραμμένη τὴν ψυχὴ. Σὶν διάστημα πού ἔζησα κοντὰ τοὺς εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ κουβεντιάσω μὲ πολλοὺς, νὰ δῶ πῶς εἶχαν συνηθίσῃ νὰ ζοῦν καὶ πῶς σκέπτονται. Σὲ μιὰ ἀποστολὴ ἀπὸ 150 μόνον ἓνας ἐγγώριζε τὸν Ἐθνικὸ Ὑμνον καὶ ἄλλος ἓνας τὸ Πάτερ Ἡμῶν.

Περνοῦν ἀρκετὲς μέρες γιὰ νὰ τοὺς πείσουμε διὰ οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται χωρὶς παπούτσια σὲ σεντόνια, διὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ τὴν σωματικὴν τοὺς ἀνάγκη τ' ἀποχωρητήρια καὶ ὅχι τὸ νιπτήρα, διὰ δὲν τρώμε τὴν ὀδοντόπαστα, διὰ τὸ σαποῦν δὲν τρώγεται ἔστω καὶ ἂν ἔχει χροῶμα σοκολάτας, διὰ... διὰ... Μιὰ μέρα ἓνα παιδί γλύστρισε καὶ ἐπάτησε κατὰ λάθος ὄλο του τὸ πόδι μὲς τὸ δοχεῖο πού εἶχε φαγητὸ γιὰ μιὰ ὀμάδα μαθητῶν, οἱ σωμαθιαῖοι του τὸ ἀνέφεραν ζητοῦντες περίσσευμα (ὅχι ἐπειδὴ λερώθηκε τὸ φαγητὸ) ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ παπούτσι τοῦ συμμαθητοῦ τῶν εἶχε πάρει πολὺ φαγητὸ. Ἐὰν κατὰ λάθος σκουνηθῇ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο ἀρχίζουν ἀμέσως γροθιές, ἂν ἓνας ἀρρωστήσῃ καὶ θέλῃ καί, τουλάχιστον οἱ νεοελθόντες τὸν βλέπουν τελείως ἀδιάφοροι.

Τὶς πρῶτες μέρες τοὺς ἄρρεσε νὰ συζητοῦν πῶς εἰς τὸ ἓνα καὶ πῶς εἰς τὸ ἄλλο συμμοριακὸν συγκρότημα κατακρουροῦσαν τοὺς χωροφύλακες καὶ ὅσο γιὰ δουλειὰ οὐτε λόγος νὰ γίνεταί.

Εἶμαι βέβαιος διὰ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο κράτος θὰ τοὺς ἐκλείναν τουλάχιστον σὲ πειθαρχικὰ στρατόπεδα, ὅμως στὴ «Μοναρχοφασιστικὴ Ἑλλάδα» ὁ Ἕλληνας μὲσω τῆς «Προνοίας Βορ. Ἐπαρχιῶν Ἑλλάδος» πληρώνει γιὰ τ' ἀνταρτοπαιδὰ αὐτὰ, καθαρίστριες, μαγεύσεις, εἰδικούς τεχνίτες νὰ τοὺς μάθουν τὴ τέχνη τῆς ἀρεσκείας τοὺς, καθηγητὲς ἀκόμα νὰ τοὺς μάθουν γράμματα. Τὸ φτωχὸ μας κράτος τοὺς διατρέφει καὶ τοὺς ντύνει ἀρι-

στα τὴν ἴδια ὥρα πού τὰ θύματα τοὺς περιφέρονται ρακένδυτα.

Ὅμως γιὰ ὅλους ἐκείνους πού προσφέρουν πολλὰ φορὲς ἀπ' τὸ ὑστέρημά τοὺς, γιὰ ὅλους ἐκεῖνους πού ἐθελοντικὰ ἐργάζονται γιὰ τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἡ μεγαγύνη Ἰκανοποίησι καὶ ξεκούρασμα εἶναι ἡ αἰσθητὴ βελτίωσις πού παρουσιάζουν κάθε μέρα. Στὴ θέσιν τοῦ ὅπλου καὶ τῆς μινίας γιὰ καταστροφὴ μπήκε ἡ καὶ νοῦργια τοὺς τέχνη πού σιγὰ—σιγὰ ἀρχίζει νὰ τοὺς παρουσιάζει ἐνδιαφέρον, στὴν ἀδιάφορη καὶ παγωμένη ψυχὴ τοὺς ἀρχίζει νὰ φωλιάζῃ ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὸ Θεόν. Τὰ μαρμαμένα χεῖλη τοὺς ἀρχίζουν νὰ χαμογελοῦν μὲ τὰ προσκοπικὰ παιχνίδια καὶ τραγούδια πού τραγουδοῦν μ' ἐνθουσιασμό. Ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὰ γράμματα ἐκείνων πού βρίσκονται στὴς σχολές ἀπ' τὴν ἀρχὴ βλέπουμε... ἀρχίζω νὰ μαθαίνω ἡλεκτρολόγος καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος, ὅταν ἔλθω σὶν χωριὸν θὰ βάλω φῶτα. Ἄλλος... μαθαίνουμε καὶ τέχνες, ἔγὼ μαθαίνω τὴν τέχνη πού λέγεται τορναδόρος, τ' ἀπόγευμα μαθαίνω γράμματα. Ἄλλος... δὲν μπορείς μάν να νὰ φανταστῇς τί καλὰ παιδιὰ πού εἶναι οἱ πρόσκοποι δὲν μαλώνουν ποτὲ μεταξὺ τοὺς, γελοῦν καὶ σφυρίζουν ὅσο καὶ ἂν εἶναι κουρασμένοι. Τὸ βράδυ ἐρχονται καὶ μᾶς σκεπάζουν νὰ μὴν κρυώσουμε, λέμε μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ τοῦ χωριοῦ ἅμα γυρίσουμε νὰ κάνουμε προσκόπους. Ἄλλος... προχθὲς ἦλθε ὁ Βασιληᾶς μὲ τὴ Βασίλισσα, εἶναι ἄνθρωποι πού μᾶς μίλησαν, τσουγκρίσαμε αὐτὰ μᾶς καὶ μᾶς εἶπαν διὰ θὰ μᾶς στείλουν καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα νὰ μάθουμε καλὰ τὴν τέχνη μας.

Ἦτο πολὺ συγκινητικὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς μὲ πόση εὐλάβεια παρακολουθοῦν τὴ Θεία λειτουργία καὶ μὲ τὸν φανατισμὸ πού ψάλλουν ὀρισμένα τροπάρια πού τοὺς ἔμαθε ὁ ἱερεὺς τῶν σχολῶν. Θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστο τὸ βράδυ τῆς Ἀναστάσεως

ΧΑΜΕΝΑ ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

Ήσυχη, απλώθηκε βαθεία
ή πόλη και κοιμάται
και λέω: τί θά διηγᾶται
τώρα στο σπίτι μου ή νυχτιά;

Κι' αὐτὰ τ' ἀστέρια τὰ θλιψτὰ
πού ξαγρυπνοῦν με κόπο
τὸ μακρινὸ μου τόπο
πῶς τὸν θωροῦν ἀλήθεια αὐτὰ;

Θάνατι στὴ στράτα σιγαλὸ
μονάχο τὸ φεγγάρι
καὶ κάποιον φύσημα ἀπαλὸ
γλυκὸ θά λένι τροπάρι
φιλώντας τὸ χορτάρι
στὰ μνήματα σιμά....

Θὰν τὰ σπιτάκια μας σδυστὰ
σάμπως κλυμὸς τὰ φτάνει

καὶ γύρω ἐκεῖ γλεφτὰ—γλεφτὰ
ὅσοι ἔχουνε πεθάνει
θὰ κάνουνε σεργιάνι
σὰν ἱσκιὸι στὰ γκρεμά....

Ἀπόξω πιά περαστικοὶ
τίς πέρτες δὲν χτυποῦνε
διαβάτες ξένοι νηστικοὶ
καὶ μέσα αὐτοὶ ποῦ ζοῦνε
γιά μᾶς θά ὀνειρευτοῦνε
κι' ἀπόψε, ὅπως κι' ἔχτες...

Γιὰ μᾶς ποῦ δὲ γυρνοῦμε πλιά
πού δὲν θά πάμε πίσω
στὴ θλίβερή τους ἀγκαλιά..
Γιὰ μένα ποῦ θά σβύσω
παλεύοντας νὰ ζήσω
στὶς θάλασσες αὐτὲς....

Ν ΑΓΓΕΛΗΣ

Η ΛΥΤΡΩΣΗ

“*Ἄς τὴν ψυχὴ σου σὰν περήφανος αἰετὸς
πάνω ἀπ' τὰ νέφη τῶν πανθῶν νὰ φτερουγίσῃ
τοῦ ὕψους τὴ μέθη καὶ τὴν αἴγλη τοῦ φωτὸς
σ' ἐλεύθερους αἰθέρες νὰ γνωρίσῃ.*”

Κι' ἄς τὴν καρδιὰ σου σὰν γλυκόλαλο βιολί
νὰ τὴν δονήσῃ τῆς ἀγάπης τὸ δοξάρι
στὴν κατακόμβη τῆς ζωῆς σου ποὺ θρηνηῖ
θὰ σκόρπιζε ἡ μορφή της θεία χάρη.

ΝΙΚΟΣ ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ὡς ποὺ ὁ Διευθυντὴς φιλῆσε ἔ
να ἀπὸ τοὺς μικρότερους εὐχόμε
νος νὰ γίνῃ καλὸ παιδί, τότε ὁ
λοι ἄρχισαν νὰ μᾶς φιλοῦν. Χρι
στός Ἀνέστη—Ἀληθῶς Ἀνέστη
ἄρχισε ν' ἀνιηχῇ με τὸν ἀσπα
σμὸ τῆς ἀγάπης σὺν ἴδιο μέρος
ποὺ ὁ Νιέ—Βέκι νόμιζε δι τὸ
μείνη γιὰ πάντα Ἰταλικὸ, ἀπ'
τοὺς ἴδιους ἀνθρώπους ποὺ μέ
χει χθὲς ἦταν τυφλὰ ὄργανα στὰ
χέρια τῶν Σλαβοαναρχι ὦν δο
λοφόνων.

Ἀρχηγὸς Α. Ι. Π.

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ

Πατέρας 6 παιδιῶν καὶ με
μικρὸν μισθὸν πλοηγοῦ εἰς τὸν
Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου, ἀντε
λήφθη κάποιον νὰ περᾶ κο
λυμβῶντας τὸν Ἰσθμὸν, τὸν ἐ
θεώρησεν ὑποπίον καὶ τὸν συ
νέλαβεν. Ἀπεδείχθη ὅτι ἐπρό
κειτο περὶ ἀρχισυμμορίτου ἐπι
κεκρηγμένου ἀντὶ 20.000.
000 τὰ ὅποια ἐδικαιοῦτο νὰ
λάβῃ ὁ συλλαβὼν, ἀλλὰ δὲν τὰ
ἐδέχθη. Παρεκάλεσε νὰ διατε
θοῦν διὰ τὰ ἀνταρτόπληκτα
παιδιά.

ΣΤΟΥΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ἔσεῖς ποὺ σκοτωθήκατε
μὲ μόνη σας ἐλπίδα
γιὰ νὰ λυτρώσῃ ἀπ' τὴ σκλαβιά
τὴν ὡμορφὴ πατρίδα.

Ποτὲ δὲν σὰς ἐλύγισε
ἡ καταχνιά κι' ἡ μπόρα
μὲς τοῦ πολέμου τὴ σφαγὴ
ὡς τὴν στερνὴ τὴν ὥρα.

Γιὰτὶ κανεῖς δὲν σκέφθηκε
ἂν ἀπὸ σὰς γλυτώσει
κι' ἂν τὸ καρμὶ τοῦ τ' ἄμοιρο
κανεῖς τὸ σάβανός σου.

μόνο χτυπήσατε με μιὰς
εἰς τῶν ἐχθρῶν τὸ κοῦμα
ἀνοίγοντας ξεχωριστὰ
καθένας Σας τὸ μνήμα.

Θαφτίκατ' ὀλομόναχοι
στὰ πράσινα χορτάρια
μὰ λάμπει ἀνεκτίμητα
ἐσεῖς μαργαριτάρια.

καὶ πάντ' ἡ δόξα κι' ἡ τιμὴ
δικό σας κτῆμα μένει,
κι' ἡ λευτεριά ποὺ δώσατε
ἐσὰς θά ὡμορφαινέι.

καὶ πάντ' ἀπὸ τοὺς τάφους σας
μαυρόφορη παρθένια
θὰ στέκετ' ἡ Ἑλλάδα μας
μὲ μάτια δακρυσμένα.

Γ. ΠΑΤΕΡΟΣ

ΣΤ' ΒΕΝΙΖΕΛΕΙΑ

Ἦταν δειλινὸ
κι' ἦταν καιρὸς ποὺ γινόταν ἀγῶνες
κι' ὅλο νίκες
κι' ὅλο θῆε σάλος. Σ' εὐγενῇ οὐρανὸ
κάτωθε οἱ εὐγενεῖς ἀλανοδίκες
μοιράζανε τῆς νίκης τίς κορῶνες
στοὺς νικητὲς,
τόσο ὥραϊα ὅσο ποτές!
Κι' ἐνῶ ὁ ἥλιος κρυβόναγε στὸ δεῖλι,
στὰ χεῖλη
τὸ γέλοιο ἐνὸς ἀπρίλη ἐπρομηνοῦσε
πῶς σὰν εἰς τὸ πικρὸ τοῦ πηδημάτου
ἕμοιο μ' ἕνα παλμὸ εὐγενῆ τρανὸ,
γιὰ ἕνα πῆδημα πλατὺ ὡς τὸν οὐρανὸ
γιὰ τὰ κορριά, ὅποια κορμιά, ὅποιοι
[στίδου
ἕνας καινούριος ἥλιος θ' ἀνατείλῃ.

Γιάννης Γ. Γυπάκης

Χ α ν ι δ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΚΕΡΧΑΝΕΣ

Κανέναν δεν ξέρει πότε ανριβώς κτίστηκε ο Κερχανές του Χατζή Κυρικλή, γιατί ο Χατζής μόλις πәне 100 χρόνια που αγόρασε το μετόχι από το Γετήμ. Αγά κατεβαίνοντας από τα Σφακιά κι' ο Κερχανές είναι πολύ—πολύ παλαιότερος.

Ώστόσο οι πλείοι παλαιοί λένε πως κτίστηκε από τους χρόνους των Σαρακηνών και πως έχει του κόσμου τα βασανιστήρια και τα ανομήματα θωρεμένα. Λένε πως οι Σαρακηνοί—που ήταν μαυροί σαν τη πίσσα—ένα καλόγερο το Συμεών που μάζευε συνδρομές για να κτίσει ένα ρημοκλήσι τον ζέφανε στους Μύλους και αλλεθε έληξε ως το πρωί κτυπώντας του από πίσω με το καμιοί για να τρέχει και να μη σταματά και όταν το πρωί έπεσε κάτω ποθαμένος από την κούραση, τον πέταξαν στην αύλη όπως πετάς ένα ψοφισμένο σκυλί. Λένε ακόμα πως μέσα στη φάμπρικα και από κάτω από την πυρήνα θρήκανε δυο Χριστιανούς θαμένους και όσον για τις ατιμίες που έκαναν στις μαζώχτρες δυσκολεύεται να τα χωρέσει ανθρώπου μυαλό και να τα πη ανθρώπου γλώσσα. Με το δίκιο του λοιπόν ο Κερχανές αυτός έστοιχειωσε και μένει στοιχειωμένος μέχρι σήμερα. Ο γέρω Νικόλας που είναι άφεντικός σήμερα με τη σειρά του από τους ποιά γέροντες του χωριού και που δεν μπορεί να λήη φέμματα είδε με τα μάτια του το Σαρακηνό να γυρίζει το μύλο μια ταχυνή που πήγε να ξυπνήση τα' αλετριδιάρους για να κουβαλήσουν έληξες και πιάσουν δουλειά. Μα και ο Ρεντίφης ο αλετριδιάρης που έχει κάνει έφτα αλετριδιαιρικές στη φάμπρικα αυτή ξύπνησε πολλές φορές μετά τα μεσάνυχτα από το τρίξιμο των μύλων που γυρίζανε βλαστημώντας το Μανουσιό γιατί είχε ξεχάσει τη φοράδα στο μύλο ν' αλέθθ. ενώ η φοράδα ήταν στο σταύλο. Μα κείνη που τον είδε με τα μάτια της που δεν δέχεται να τη βγάλουν ψευτρα είναι η Τζουμπέ η Καντή από τα Ρεθεμνιώτικα που είναι τώρα χρόνια στο γέρο Στελιανού το σπίτι φαμέγια από τον καιρό που χήρεψε εκείνος και πούχει μ'ζύ της την όμορφη ανηψιά της τη Μέλπω και που το σπίτι είναι πλάι στον Κερχανέ.

Μια σκοτεινή νύχτα από κείνες τις χειμωνιάτικες που δούλευε ο Κερχανές, που δεν μπορείς να δής

τη μύτη σου και που είναι τόσο μακριές που αισθάνεσαι την ανάγκη να εγές μια και δυο φορές έξω, βγήκε η Τζουμπέ στην αύλη ανάθοντας το λύχνο και ανοίγοντας το ένα φύλλο της πόρτας.

Τήν ίδια ώρα κάποιος που λές που ανήμενε ώρα πολύ στην αύλη και που το πρόσωπό του όπως το είδε στο φως του λύχνου η Τζουμπέ ήταν πίσσα μαυρο, μπήκε στο σπίτι.

Παραλυμένη από τον τρόμο γιατί δεν μπορούσε να είναι άλλος από Σαρακηνό, το στοιχειό της φάμπρικας ο μουσαφίρης αυτός, σωργιάστη με χάρμη και έμεινε ως το πρωί. Πόση ώρα έκασε το στοιχειό μέσα στο σπίτι δεν μπορεί να ξέρη ακόμη και όταν το πρωί ρωτούσε την εγγόνη της αν είδε τίποτε, εκείνη τη μάλωσε και της είπε πως το δίχως άλλο όνειρευότανε γιατί και εκείνη αύγή—αύγή έδλεπε ένα γλυκειό όνειρο.

Μα η Τζουμπέ δεν το θάζει κάτω γιατί έχει έμπιστοσύνη στα μάτια της και δεν τσοί μένει καμμιά αμφιβολία πως ο Σαρακηνός το στοιχειό του Κερχανέ άρχισε να θγαίνη έξω και πως για να μαζευτή πάλι στο Κερχανέ χρειάζεται ξόρκια και μαϊκά και που τα μαϊκά αυτά πρέπει να γίνονται κατακοντής στα λαδομαζώματα και όταν ο Κερχανές άρχισε να δουλεύη γιατί από τη μία ως την άλλη είχε καταλάβη πως το στοιχειό μόνον όταν δούλευε η φάμπρικα έθγαίνε έξω.

Γι' αυτό στις χασοφεγαργιές του Σετέμπρη 2 ώρες μετά τα μεσάνυχτα και την ώρα που βγαίνουν οι πήχες κατεβαίνει στη δημοσιά και κόβει άπίγανο και άζοϊροκούκια και από της Μανολογιάννεως το κήπο άψηθιά και άροσμηρή από την εκκλησία στο γυρισμό και άφου των άμμη το διαβαστικό περιμένει νάλλθη το φεγγάρι στα ρόδα του για να καθαλικέψη το πάνυστρο και όλόγδυμη να άμμη όόλτα τρεις φορές τον Στοιχειωμένο Κερχανέ ραντίζοντάς τον με τα μαγεμένα όότανα την ίδια πάλι ώρα που θγαίνουν οι πήχες.

Κι' ο γέρο Νικόλας, ο άφεντικός του Κερχανέ που λίγη ώρα κοιμάται τη νύχτα και που ξυπνά κάθε που ξυπαστούνε τα όζά στην αύλη από το αέρισμο του πάνυστρου που αέρνει πίσω του νέφη τη σκόνη και που ξέρει καλά πως το Στοιχειό του Κερχανέ που τότε κι' αυτός με τα

μάτια του, δεν έχει έξουσία έξω από τη φάμπρικα γιατί είναι τιμωρημένος από τη δικαιοσύνη του θεού να γυρίζει τους μύλους και να βασανίζεται όπως έδασάνιζε και αυτό τους Χριστιανούς που τα μάτια έχουν όη τόσα πολλά στη ζωή και που είναι γεννημένος πονηρός, σκέφτηκε να άμμη και κείνος τα μάγια του.

Κείνη τη βεντέμα το Σταυράκι δεν έπιασε δουλειά στη φάμπρικα γιατί ο Νικόλας είπε πως μόνο δυο αλετριδιάρους χρειάζεται και εκείνο ήταν ο τρίτος και η Τζουμπέ όρκίζεται πως δεν είδε πλεία το Στοιχειό του Κερχανέ να μπαίνη στο σπίτι και κάθε συκοσάφυλα που πάη στα Ρεθεμνιώτικα να όη τσοί δικολογιές της των ό συστήνει τη συνταγή και τα' άβιζιέρνει να τη γράψοντε που είναι για τα στοιχειά και τα κακά πνέματα ένα και ένα άφου τη μάθουνε από ένα άμουστακο κοπέλι που θά του την πη εκείνη.

Γ. Χ. ΜΑΝΟΥΣΟΓΙΩΡΓΑΚΗΣ

SONETO

ΤΙ ΚΙ' ΑΝ ΠΟΤΕ ;

Τι κι' αν ποτέ τα μάτια σου σαν
[θάμαι
κοντά σου με χαρά δεν μ' αντι-
[κρύζουν ;
και τ' άστρα αθελά τους μάς φω-
[τίζουν
κι' όμως πολλές φορές τα προσ-
[κυνάμε.

—ο—

Τι κι' αν ποτέ του το γλυκό σου
[στόμα
για μένα ένα χαμόγελο δέ βγάξει.
κι' αν δεν πονείς έσύ καθόλου
[φτάνει
και για τους δυο μας... ο πόνος
[μου ακόμα.

—ο—

Μά τώρα πιά που τάδα σωριασμένα
Τα πιά γλυκά μου όνειρα... στο
[χάρο
ξέρω πως θαύρω το γιατρό για
[μένα! ..

—ο—

Μ' αλοίμονο κι' ο χάροντας γε-
[λώντας,
έσένα μόυπε δεν θέλω να σε πάρω
έσύ να ζής γιατί πεθαίνεις ζώντας!.

ΓΙΑΝΝΗΣ Γ. ΒΑΝΔΟΥΛΑΣ

Η ΑΡΝΗΣΙΣ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ΔΙΑΚΗΡΥΞΕΩΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΩΝ

1000

«Εἰς τὴν θέσιν πού εὐρίσκεται σήμερον ἡ ἐπιστήμη, ἡ θεωρία τῆς αὐτομάτου γενέσεως, τὸ θεμέλιον δηλ. τῆς μηχανοκρατίας, εἶναι μία μεγάλη χίμαιρα». (6)

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον καὶ παρ' ὅλον τὸν θόρυβον ὁ ὁποῖος ἔγινεν, εἰς τὸ τέλος τόσον ὁ Μπύχνερ ὅσον καὶ ὁ Χαίκελ ἐλησμονήθησαν, διότι ἀπεδείχθησαν ἀχρηστοὶ καὶ εἰς τὸν ἀρνητικὸν ἀθεϊστικὸν ἀγῶνα. Οὐτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος, ἠμπούρεσαν νὰ δώσουν ἐπιστημονικὴν ἐμφάνισιν, εἰς τὴν θεωρίαν τῆς αὐτομάτου γενέσεως. Τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀναιρεῖ εἰς αἰὰ τὸ γεγονός, ὅτι αὐτὰ πού σήμερον δὲν ἀξιοῦνται σοβαρᾶς προσοχῆς οὔτε ἀπὸ τὴν ἀπιστίαν, ἐκυδέοντο ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν πνευματικῶς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου.

Τὴν ἐπιστημονικὴν βάσιν, τὴν ὁποῖαν ἀνεζητεῖ συνεχῶς καὶ ἐπιμύονως ἡ θεωρία τῆς αὐτομάτου γενέσεως, ἐφάνη ὅτι ἔδιδε πλέον ἡ θεωρία τοῦ Ἀγγλοῦ φυσιολόγου Δάρβιν. (Συνηθίζεται παρ' ἡμῶν νὰ ἀποκαλεῖται μὲ κάπως ἐξελληνισμένον ὅμα, Δαρβίνος.)

Κυρίως εἰπεῖν, ὁ Δαρβίνος δὲν εἶναι ὁ καθαυτὸ δημιουργὸς τῆς θεωρίας τῆς ἐξελιξεως. Πρόκειται περὶ παλαιότητας προσπαθείας τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ ἀνάγεται εἰς τὸν Ἀνεξίμανδρον (ἕκτον αἰῶνα π.χ.). Ἡ ἀμέτρητος ποικιλία τῶν ζῴων καὶ φυτικῶν εἰδῶν παρείχεν εἰς τοὺς φυσικοδίφας μεγάλας δυσκολίας διὰ τὴν μελέτην καὶ κατάταξιν των. Ἐὰν κατωρθώοντο νὰ σχεδιασθῇ ἓνα ἐνῆλον γενεολογικὸν δένδρον τῶν ζῴων εἰδῶν, τότε ἡ ζωολογία δὲν θὰ ἦτο ἀπλῶς μία περιγραφικὴ ἐπιστήμη, ἀλλὰ θὰ εἰσῆρχετο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ θεματός της. Αὐτὸ παρεκίνησεν εἰς τὸ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν καὶ μερικὰ γενικώτερα ζητήματα. Πῶς ἐνεφανίσθη ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς; Ποίους νόμους ἠκολούθησε; Ποία ἡ συγγένεια τῶν διαφόρων εἰδῶν μεταξὺ των καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἄλλα εἶδη τῆς ζωικῆς κλίμακος;

Τὸ 1809 ὁ Λαμάρκ ἀνέπτυξε εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ζωολογικὴ φιλο-

σοφία» τὰς ἀρχὰς τῆς ἐξελιξεως τῶν εἰδῶν διὰ μεταμορφώσεως. «Ὅλα τὰ ὀργανικὰ σώματα, γράφει ἐκεῖ, εἶναι παράγωγα τῆς φύσεως. Αὐτὴ ἤρχισε νὰ παράγῃ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παράγῃ καθ' ἑκάστην τὰ ἀπλούστερα ὀργανικὰ σώματα. Ἀπὸ αὐτὰ γίνονται τὰ ἔμβια ὄντα, τὰ ὅποια συνίστανται κατ' ἀρχὰς ἀπὸ ἓνα σῶμα ἀπλοῦν, ὁμογενές, γλοιώδες, στεροῦμενον ἰδιαιτέρων ὀργάνων καὶ ἀποτελούμενον ἀπὸ λεπτὸν κυτταρικὸν ἱστὸν, ὁ ὁποῖος τρέφεται ἀπὸ τὸ ὑγρὸν περιβάλλον του. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ὀργανισμοὺς, μὲ τὴν βοήθειαν χρόνου μακροῦ καὶ τὴν συδρομὴν ἀπείρου σειρᾶς ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ἐδημιουργήθησαν ὅλα τὰ γνωστά ζῶα. Ἡ θέσις, τὸ κλίμα, αἱ συνθήκαι διαβιώσεως μὲ ἓνα λόγον, τὸ περιβάλλον παρήγαγεν ἀνάγκας, πρὸς τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ προσαρμοσθῇ τὸ ζῶον καὶ οὕτω μὲ μίαν ἰδιαιτέραν ἱκανότητα, μὲ τὸ «ἐσωτερικὸν αἶσθημα», τὸ ζῶον παρουσίαζε νέας ὀργανὰ καὶ νέας μορφάς. «Ἡ ἐπαναλαμβανομένη χρῆσις ἐνὸς ὀργάνου ἢ ἐνὸς μέρους τοῦ σώματος αὐξάνει τὸ ὄργανον καὶ καθιστᾷ τὸ ζῶον ἱκανὸν νὰ προσαρμοσθῇ πρὸς τὸ περιβάλλον... Ἐξ ἀντιθέτου ἡ ἀχρηστία ἐνὸς ὀργάνου τὸ ἐξασθενεῖ καὶ προκαλεῖ τὴν παλινδρόμησιν καὶ τὸν ἀφανισμόν...».

Τὴν θεωρίαν τοῦ Λαμάρκ ἀπεδέχθη καὶ ὁ **Geoffroy Saint Hilaire**, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύο ἐπολέμησεν ἐντόνως, ὁ μέγας φυσιοδίφης **Cuvier**, ὑποστηρίξας τὴν σταθερότητα τῶν εἰδῶν τὰ ὅποια, κατ' αὐτὸν δὲν μεταβάλλονται, ἀλλ' ὑφίστανται ἀκριβῶς ὅπως ἐδημιουργήθησαν.

Τὸ 1859 δίδει νέαν ὠθησιν εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελιξεως ὁ Δαρβίνος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὸ περίφημον σύγγραμμά του «Ἡ καταγωγὴ τῶν εἰδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς», προσθέτει δύο νέας στοιχεῖα, δηλαδὴ τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα (αἰτίον) καὶ τὴν φυσικὴν ἐπιλογὴν (ἀποτέλεσμα). Ἀπὸ τὰ διάφορα ζῶικὰ εἶδη θὰ ἐπιζήσουν τὰ καλλίτερον προσαρμοζόμενα, ἐκεῖνα πού θὰ ἠμπούσουν νὰ ἀνθέξουν εἰς τὰς συνθήκας τοῦ περιβάλλοντος. Αἱ νέαι ιδιότητες ἀποκτώνται διὰ τῆς φυσικῆς ἐπιλο-

γῆς καὶ ἐξ ἀφορμῆς τοῦ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνος εἰς τὰ διάφορα εἶδη, κληρονομοῦνται εἰς τὸς ἐπιγόνους καὶ ἔτσι μὲ τὴν πάροδον τῶν εἰδῶν δημιουργοῦνται νέα εἶδη. Ὁ Δαρβίνος ἐπέδειξε μερικὰς μορφάς. αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἀντίληψίν του ἦσαν μεταδοτικαὶ μεταξὺ τῶν διαφόρων ποικιλιῶν τῶν ζῴων, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἔλυσε καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ γενεαλογικοῦ δένδρου μεταξὺ τῶν εἰδῶν. Παρουσιάζετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀδιάσπαστος συνοχὴ καὶ ἐνότης, ἀπὸ τῶν κατωτέρω ὀργανισμῶν, ὅπως εἶναι ἡ ἀμοιβὴς, μέχρι τοῦ ἀνθρώπου.

(6) Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ ἰδῇ κανεὶς πόσον ἐγελοιοποιήθη ἡ ἀπόπειρα τοῦ νὰ δημιουργηθῇ ἓνα ζῶον ἀνθρώπινον ἢ ἀνθρωποειδές πλάσμα μέσα εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἐκεῖ, εἰς τὸ τέλος, κατήντησε νὰ θαυμάζουν μερικοὶ κατὰ κατασκευάσματα, πού ἐθεωροῦντο ζωντανοὶ ὀργανισμοὶ (ἀπὸ τὸ ἀνθρωπάριον εἶχαν πρὸ πολλοῦ παραιτηθῇ), ἐνῶ ἐπρόκειτο ἀπλούστατα περὶ ἐνὸς μίγματος ζακχάρεως καὶ **CuSO** ποὺ παρέχει τὴν ψευδαίσθησιν φυτικῆς δραστικῆως, ὅπως γίνεται μὲ τὰ γνωστά παιγνίδια τῶν ἀλχημιστῶν καὶ τῶν μάγων. Ὁ σύγχρονος καθηγητὴς τῆς συγκριτικῆς ἀνατομίας καὶ φυσιολογίας **Colosi** λέγει τὰ ἐξῆς ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ θέμα: «Μερικοὶ περιεργοὶ τύποι ἐπιστημόνων ἠγωνίζοντο νὰ παρασκευάσῃ ἐν μέρει τῶν φιαλῶν, τῶν σωλῆνων καὶ τῶν μηχανῶν των διβλίων, τὸ ἀνθρωπάριον, τὸν **Homunculus**. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐδεβαίωναν ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸν σκοπὸν των καὶ κάποτε κάποιος ὑπεστήριξεν ὅτι κατῴρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ δώσῃ γένεσιν εἰς τὸν **Homunculus**, ἀλλ' εἶναι δεδαίως φανερόν, ὅτι, ὁ ἴδιος εἶχε πέσει θῦμα χονδροειδοῦς πλάνης ἢ ὅτι, παύων νὰ εἶναι πίστεως, ἤθελε νὰ παύσῃ μὲ τὴν εὐπιστίαν μερικῶν».

Αὐτὰ μᾶς λέγουν οἱ ἐπιστήμονες πού θέλουν νὰ μένουν μέσα εἰς τὰ ὅρια τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὅταν ἀφῆνωμεν τὴν λογικὴν καὶ παίρνωμεν «τὴν αὐτόματον γένεσιν» εἰς τὴν φαντασίαν μας, εἶναι πολὺ φυσικόν ὅτι θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μαγείαν καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ παραμύθια.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟ ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΣΦΑΚΙΑΝΩΝ

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἐπιμνημό-
συνον λόγον ἐκφωνηθέντα ὑπὸ
τοῦ δικηγόρου κ. Στάυρου Κε-
λαϊδῆ εἰς Ἀσκήσου Σφακίων
κατὰ τὴν 8ην Μαΐου 1949 εἰς
μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων:

**Πάρε τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ
κι' ἀνέβα πέτρα, πέτρα,
Σὲ κάθε πέτρα ποὺ πατεῖς
κι' ἔναν ἀγῶνα μέτρα.**

Τὰ Λευκὰ μας ὄρη ἔδλεπεν ὁ Ποι-
ητὴς, ὅταν ἔκανε τοὺς στίχους αὐ-
τοῦς.

Κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα,
μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μίνως, διεδέ-
χθη αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον, ὁ πρωτό-
τοκος υἱὸς τοῦ Κατρέως, ὅστις διεῖδε
ὅτι τὰ Λευκὰ Ὀρη, εἶναι ἡ Ἀκρό-
πολις καὶ ἡ αἰγὶς τῆς Νήσου, διότι
εἶναι φρούριον ἀπόρθητον καὶ ἀπέ-
ραντον καὶ ἠθέλησεν νὰ τὰ κατέχη,
ἀπὸ κοντὰ. Ἐκτίσε πολίχνην πιθαν-
ῶς περὶ τὴν Κράπην, μὲ ἐπίνειον
τὰ Ἀμφίμαλα (σημερινὴν Γεωργιού-
πολιν) ὁ δὲ ἐνδόξος Λαγκὸς (τοῦ Κα-
τρέος Λαγκὸς) ἐπὶ τόσας χιλιετηρί-
δας διετήρησε τὸ ὄμα του, κλεισ-
θεὶς καὶ δοξασθεὶς ἀπὸ τοὺς μεταγεν-
εστέρους. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀρχίζει ἡ ἐ-
παρχία Σφακίων, μέχρι τῆς φάραγ-
γος τῆς Σαμαριάς, ἡ ὁποία εἶναι ἡ
ἀγριωτέρα ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλοπρεπε-
στέρη φάραγξ τῆς Ὑδρογαίου Σφαί-
ρας. Ἐκεῖ ἦτο ἀρχαία πολίχνη ἡ
Τάρρα, ἔνθα διάσημος ἱερεὺς ὁ Καρ-
μάνωρ. Ὅταν ὁ Θεὸς Ἀπόλλων, ἐ-
φόνευσεν τὸν ἱερὸν υἱὸν τοῦ Μαν-
τείου τῶν Δελφῶν, ἐδῶ εἰς τὴν Ἐ-
παρχίαν Σφακίων ἦλθε νὰ ἐξιλεωθῇ,
διὰ τὸ ἐγκλήμα του.

Ὁ ἱερεὺς Καρμάνωρ τὸν ἐκάθηρε
καὶ ὁ Θεὸς ἔδρυσεν τὸ ἱερὸν τοῦ
Ταρραίου Ἀπόλλωνος.

Εἰς τὸν τόπον αὐτόν, εἰς τὴν ἐπαρ-
χίαν αὐτήν, ἦλθον ἐν τὰς τελευταίαις
μνημόσυνα ὑπὲρ ἀν' ἀπαύσεως τῆς ψυ-
χῆς τῶν ὑπὲρ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Πί-
στεως καὶ τῆς ἐνδόξου ἡμῶν Πατρί-
δος πεσόντων κατὰ τοὺς τελευταίους
χρόνους. Τὰ μνημόσυνα ταῦτα τελεῖ
ἡ Ἐπιτροπὴ Ἑθνικῆς διαφωτίσεως,
ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπονομῆς διπλω-
μάτων Τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης εἰς
τάς οἰκογενεὰς τῶν πεσόντων ἀπὸ
τοῦ Ἀλβανικοῦ πολέμου καὶ ἐδῶ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτον δίδομεν τὴν
ἐξηγήσιν, ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι τόσον
πολλοί, ὥστε δὲν ἐτοιμάσθησαν ἀπὸ
τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ, ὅλα
τὰ διπλώματα. Μὴν παραξηγήσουν
ἐπομένως αἱ οἰκογενεαὶ ποὺ δὲν θὰ

λάβουν σήμερον. Ἐξακολουθοῦν νὰ
ἐρχονται καὶ ἄλλαι ἀποστολαὶ καὶ θὰ
λάβουν κατόπιν. Θὰ ἦτο ὅμως σοφά-
ρὰ παράληψις ἐν, μνημονεύοντες
τοὺς νεωτέρους νεκροὺς μας, ἐλησμο-
νοῦσμεν τοὺς παλαιότερους.

Ἡ ἱστορία τῆς Κρήτης μορεῖ νὰ
περιληφθῇ σὲ μιὰ φράσι. «Συνεχῆς
καὶ ἀδιάκοπος ἀγὼν καὶ ἀντίστασις
κατὰ τῶν κατακτητῶν», Εἰς τοὺς ἀ-
γῶνας τούτους ἡ ἐπαρχία Σφακίων
δὲν στάθηκε ποτὲ εἰς τὴν δεύτερη
γραμμή. Ὅταν οἱ Ρωμαῖοι ἔγιναν
Βυζαντινοί, ὁ τόπος τοῦτος ἀπετέ-
λεσεν μικρὰν ἐπαρχίαν τοῦ με-
γάλου Βυζαντινοῦ Κράτους. Κα-
τὰ τὸ ἔτος 824 μ. χ. ἡ Κρή-
τη κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀραβί-
ας, τοὺς γνωστοὺς Σαρακηνούς, οἵτινες
τὴν ἐκράτησαν ἐπὶ 137 ἔτη. Τότε ἐ-
κυνδύνευσεν νὰ μεταβληθῇ ἡ Ἐθνολο-
γικὴ χροιά τῆς Κρήτης. Τότε ἐκιν-
δύνευσεν νὰ μὴν μείνῃ στὴν Κρήτη
κανεὶς Ἑλλήν—Χριστιανός. Ὁ ἱστο-
ρικὸς Ψυλλάκης γράφει ὅτι μόνον τὰ
Σφακιά οὐδόλως ὑπέκυψαν οὕτε ἀ-
μέσως οὕτε ἐμμέσως εἰς τὴν πίεσιν
τῶν Σαρακηνῶν. Ἀπὸ τότε χρονολο-
γεῖται ἡ αὐτονομία καὶ αὐτοκυβέρνη-
σις τῶν Σφακιανῶν ἡ κατὰ Κώμας
τῶν προκρίτων καὶ προεστώτων πα-
τριαρχικῇ διαίτησίᾳ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν
πάλιν συγχρότησις Ἀνωτάτου Ἀμφι-
κτιονικοῦ Συνεδρίου, διεξάγοντος ἀ-
νεκλήτως τὰ ἀφορῶντα τὰς Γενικὰς
καὶ ἐθνικὰς ὑποθέσεις ζητήματα.
Καθ' ὅλην τὴν Σαρακηνὴν περίοδον,
οἱ Σφακιανοὶ ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ
αὐτόνομοι, ἀποτελοῦντες Κράτος ἐν
Κράτει. Ὅτε δὲ ὁ Νικηφόρος Φω-
κὰς ἐξεκαθάρισεν τὴν Κρήτην ἀπὸ
τοὺς Σαρακηνούς, οἱ Σφακιανοὶ ἐνί-
σχυσαν αὐτὸν ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῶν
κατακτητῶν καὶ προφυλάσσοντες τὰ
νῶτα τοῦ Στρατηγοῦ. Ἐπὶ τοσοῦτον
ἐχάρη καὶ ἐξετίμησεν τὴν συμβολὴν
τῶν, ὥστε ἐχάρισε πρὸς αὐτοὺς ὀ-
πλα καὶ πολεμοφόδια. Διετήρησε
τὴν καθολικὴν ἀτέλειαν ποὺ εἶχαν
καὶ πρωτίτερα καὶ τῶν παρεχώρη-

σεν τὸ προνόμιον νὰ αὐτοκυβε-
ρῶνται. Τὸ προνόμιον τοῦτο ἐνομι-
μοποίησεν ὅτε κατόπιν ἐγένετο αὐτο-
κράτωρ καὶ τὸ δ' ἐτήρησαν ἐς ἀεὶ.
Καὶ ἐπάγεται ὁ Ψυλλάκης: Οὕτω
παρήχθη ὁ ὀρεσίτροφος ἐκείνος τῶν
Σφακιανῶν μικρὸς μὲν, ἀλ-
λὰ μέγας μέχρι τοῦ νῦν
Λαοῦ. Οἱ εὐφρονοῦντες καὶ ὀρθῶς
καὶ δικαίως σκεπτόμενοι θὰ ἀπονέμω-
σιν πάντοτε τὸν δίκαιον ἐπαινον καὶ
τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην εἰς
τὴν ἱερὰν Ἀκρόπολιν τῆς Ἐλευθε-
ρίας—τὰ Σφακιά—καὶ νὰ ἀρειμάνια
καὶ εὐφραῖ τέκνα αὐτῶν. Ὁ Γερμα-
νὸς περιηγητὴς Λοίχερ ἀναφέρει:
«Οἱ Λευκοῖται τελευταῖοι ὑπέρμα-
χοι τῆς Χριστιανικῆς Ἐλευθερίας,
ἀπεσφύρθησαν (824 μ. χ.) εἰς τὰς
Φάραγγας καὶ τὰς πτυχὰς τῶν Λευ-
κῶν Ὀρέων ὅπου οὐδεὶς κατ' αὐτῶν
ἐπῆρχετο. Οὗτοι εἶναι ἀπόγονοι τῶν
Δωριέων, διότι μέχρι τῶν ἀκτῶν τῶν
Σφακίων προήλκαν ἐν τῇ πολιᾷ ἀρ-
χαιοῦς καὶ τὴν κύματα τῆς Δωρικῆς
μεταναστεύσεως.

Ἐπῆλθεν ἡ Β' Βυζαντινὴ Περίο-
δος 961—1204, καθ' ἣν οἱ Λευκο-
ῖται ἦσαν οἱ φρουροὶ τῆς Νήσου.
Ἐπηκολούθησεν ἡ Ἑνετικὴ περί-
οδος 1904—1669.

Εἰς 25 ἢ 27 ἀρισθοῦνται οἱ ἐπα-
ναστάσεις τῶν προπατόρων μας κα-
τὰ τῶν Ἑνετῶν. Ὁ ἱστορικὸς Ζαμπέ-
λιος ἀναφερόμενος εἰς τοὺς χρόνους
ἐκείνους λέγει:

«Τίς ὁ ἀγῶν, τί σημαίνει Σφα-
κιανός; Ὀρεσίβιον τέκνον ἡμιαγρίας
ἀλλὰ καὶ καθαρὰς ἀνοθεύτου ἀνεξαρ-
τησίας, ἐνσαρκὸς ἀναπαράστασις πα-
ρωχημένων χρόνων. Ὁ Σφακιανὸς
εἶναι αὐτὸς αὐτότατος, εἰς καὶ πρὸ
Χριστοῦ, μὲ μόνην τὴν διαφοράν ὅτι
τώρα πιστεύει εἰς ὃν Χριστὸν καὶ
κάνει τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Ἡ
θέα τῶν Ὀρέων τοῦ ἐξετύλισσεν ἐπι-
κράτειαν ἀπεριόριστον, ἦν οὗτος ἀντε-
ποιεῖτο ἐκ βασιλικῆς διαδοχῆς. Ὁ
Σφακιανὸς δὲσπειςτος εἰς ἀλλότρια
θελήματα, μονογνώμων τὸ φρόνημα
ἀκατέλλητος τὴν καρτερίαν, τραχὺς
καὶ ἀφιλάρεσκος τοὺς τρόπους, δὲν
ἀνγνωρίζει παρὰ μόνον δύο θεοὺς.
Τὸ ἔναν εἰς τὸν Οὐρανόν, πρὸς ὃν
ἐναποθέτει τὸ πνεῦμα του, τὸν δὲ
ἕτερον ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς τὸν ὅποιον
διαπιστεύεται τὸ ἀπραδίαστον τῆς
προσωπικῆς του ἀνεξαρτησίας καὶ ὁ
Θεὸς αὐτὸς εἶναι τὸ ΟΠΛΟΝ του».

Ἀκολουθεῖ

ΤΙΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΕΣ ΣΑΣ ΕΡΓΑΣΙΕΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Κ. Α. ΦΡΑΓΚΙΑΔΑΚΗ
ΜΥΛΩΝΟΓΙΑΝΝΗ 38

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΑ

ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΚΕΣ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ

Στόν μήνα αυτόν πρέπει νά ἐξετάσωμεν ἂν δὲν τὸ κόναμε στόν προηγούμενο μῆνα, ἂν τὰ μελίσιςα ποὺ ἐσμηνοῦργησαν εἴτε τὰ δευτεροπούλια μας ἔχουν βασιλίσσα καὶ ἂν ἐγέννησε αὐτὴ διότι ἄλλοιῶς ἂν χάθηκε ἡ παρθένος βασιλίσσα στοὺ γαμήλιό της ταξίδι, πρέπει νά φροντίσωμε νά γλυτώσωμε τὸ μελίσιςα δίνοντας σ' αὐτὸ εἴτε ἄλλη βασιλίσσα, εἴτε βασιλικὸ κελλί, εἴτε καὶ νέο γόνου παρμένο ἀπὸ ἄλλη κυψέλη καλῆς καναγωγῆς. Πρέπει ἐπίσης ὁ μελισσοκόμος νά ἐπιθεωρήσῃ τὰ πατώματα τῶν κυψελῶν του καὶ ἂν βλέπει ὅτι εἶναι κατὰ τὰ τρία τέταρτα γεμάτα ἀπὸ μέλι καὶ σφραγισμένα νά τ' ἀφαιρέσῃ γιὰ τὰ κάμη τὸν τριγυρτὸ ἀφοῦ προετοιμάσῃ τὰ ἐργαλεῖα ποὺ χρειάζονται γι' αὐτόν, δηλ. ν' ἀκονίσῃ καλὰ τὰ μαχαίρια τοῦ τρυγητοῦ, νά πλύνῃ τὸν μελιτοεξαγωγέα, τὸν κηρηθοστάτη καθὼς καὶ τὸ σουροτῆρι. Γιὰ νά ἀποσφραγίσωμε εὐκόλως τὶς κηρήθρες πρέπει νά ἔχωμε δίπλα μας ἓνα καζανάκι μὲ ζεστό νερὸ ἐπάνω σὲ γκαζιέρα, μέσ' στοὺ ὁποῖο βουτᾶμε τὰ μαχαίρια.

Πρέπει νά φροντίζωμε νά βάλωμε τὰ τελλάρια μέσ' τοὺς κλωβούς τοῦ μελιτοεξαγωγέα σὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νά ἔχουν τὸ ἴδιο περίπου βάρος γιὰ νά μὴ τραντάξῃ τὸ μηχανήμα καὶ ἐκτός ποὺ μᾶς δυσκολεύει στοὺ γύρισμα παθαίνει καὶ μεγάλη φθορά, Δὲν πρέπει ἐπίσης νά γυρίζωμε γρήγορα τὸν στρόφον διότι πρὸ πάντων ὅταν κάμνῃ κρῖο, εἴτε εἶναι καινούργιες καὶ μεγάλες οἱ κηρήθρες ἔχουν φόβον νά σπάσουν. Πρέπει νά γυρίζωμε σιγὰ καὶ ὅταν ἀδειάσῃ τὸ μισὸ περίπου μέλι ἀπ' τὴν μιὰ πλευρὰ γιὰ νά κάνωμε πάλιν τὸ ἴδιο καὶ πάλιν ὕστερα νά γυρίσωμε ἀπ' τὴν πρώτη ὅποτε μποροῦμε νά γυρίσωμε γρηγορώτερα τὸν στρόφαλον.

Ὅταν προμηθεύεται κανένας μελιτοεξαγωγέα πρέπει νά προσέξῃ νά ἔχῃ τοὺς κλωβούς του δυναμωμένους ἀπ' ἔξω γιὰ νά

μὴ λασκάρῃ καὶ φουσκώσῃ τὸ συρμάτινον πλέγμα μὲ τὴ χρῆσι-μοποίησιν τῆς μηχανῆς, ὅποτε σπάει τὶς κηρήθρες. Τὸ μέλι ποὺ θὰ τρέχῃ ἀπ' τὸ μελιτοεξαγωγέα, ἀφοῦ περάσῃ ἀπ' τὸ σουρωτήρι, καλὸ εἶναι, γιὰ τέλειον καθαρισμὸ καὶ συνάμα καὶ ὠρίμανσιν νά μαζευθῇ μέσα σ' ἓνα μεγάλο τενεκεδένιον δοχεῖο, τὸν ὠριμαστῆρα ἐφοδιασμένο ἀπὸ πάνω μὲ ζικτυωτὸ σύρμα καὶ ἀφοῦ μένει ἐκεῖ λίγες μέρες σὲ μέρος πρὸ ν' ἀερίζεται καλὰ τὰ περιττὰ πράγματα ποὺ εἶ-

ναι μέσα καὶ ὁ ἀφρός θὰ ἔλθουν στὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀπὸ κάτω ἀπ' τὴν κάνουλα θ' ἀδειάσῃ ὁ μελισσοκόμος τὸ καθαρὸ μέλι γιὰ νά γεμίσῃ τὰ δοχεῖα.

Οἱ κηρήθρες, ἀπ' τὶς ὁποῖες βγάζουν τὸ μέλι πρέπει νά ἐπιστραφοῦν σὲ τὶς κηψέλες πάντα ἀπ' τὸ βράδυ καὶ οὐδέποτε τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ φόβον τῆς λεηλασίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΥΜΠΡΑΓΟΥΔΑΚΗΣ

Μελισσοκόμος

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΠΕΣΟΝΤΩΝ

Τὴν 8ην Μαΐου ἐτελέσθη εἰς τὸ χωρίον Ἀσκούφου Σφακιῶν ἀρχιερατικὸν τὸ μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων Σφακιανῶν καὶ ἡ ἀπονομὴ Διπλωμάτων εὐγνωμοσύνης, ἐν μέσῳ κατανυκτικῆς ἀτμοσφαίρας. Ἡ πατρις μας εὐγνωμονοῦσα τοὺς γεναίους Σφακιανοὺς, προσῆλθε διὰ τῶν ἀντιπροσώπων της διὰ νὰ τιμήσῃ τὴν ἱερὰν μνήμην Ἐκείνων. Ἐπιμνημόσυνον ἐξεφώνησε ὁ δικηγόρος κ. Σταυρὸς Κελαϊδῆς τὸν ὁποῖον δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα.

Οἱ πάντα φιλόξενοι Σφακιανοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν τόσον δοκιμασθεῖσαν ἱστορικὴν οἰκογένειαν Καρκάνηδων, ἐπεριποιήθησαν ὡς ἤρμοζε τοὺς ξένους.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν 5ην Ἰουνίου ἐτελέσθη ἐπίσης ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον διὰ τοὺς πεσόντας ἐκ τῆς Ἀντικῆς Κισσάμου εἰς Καστέλλι, μὲ ἐπιβλητικὴν μεγαλοπρέπειαν. Παρέστησαν ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐράτους καὶ τῶν ὀργανώσεων καὶ πλήθος κόσμου.

Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησε ὁ κ. Στυλιανὸς Σηφάκης, ὅστις πλήρης λυγισμοῦ καὶ πατριωτικῆς ἐξάρσεως ἐστάλαξε διὰ τοῦ λόγου του εἰς τὶς ψυχὰς καὶ τὰ πνεύματα τῶν παρισταμένων τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ νάματα τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ ἰδεώδους. Τὸν λόγον τοῦτον θὰ δημοσιεύσωμεν ἀπὸ τὸ ἐπόμενον.

Μετὰ ταῦτα παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ Δήμου Καστελλίου κατὰ τὸ ὁποῖον δμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Γυμνασιάρχης Καστελλίου κ. Χ. Σπυριδάκης.

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κάθε άνθρωπος από τόν πιο αγράμματο ως τόν πιο σοφό, άναζητεί και βρίσκει πάντα ένα τρόπο για να έκφράση τὰ αίσθήματα και τις σκέψεις του. 'Η έκφρασις αυτή δέν είναι διόλου εύκολη δουλειά και χρειάζεται ειδική τέχνη και Ικανότης. Πρέπει λοιπόν να μπορεί κανένας να αισθάνεται και να σκέφτεται και έν συνεχεία και να έκφράζεται.

Τότε μόνο θα μπορέση να δώση άπτη φόρμα στα διανοήματα και στα συναισθήματά του και θα μεταγγίση όλ' αυτά και στους άλλους.

'Η τέχνη αυτή της μεταγγίσεως σκέψεων ίδεων και συναισθημάτων διά τοῦ λόγου είναι κατά την γνώμην μας ή λογοτεχνία. Καί τὸ δημιουργήμα της λογοτεχνίας είναι τὸ λογοτέχνημα.

'Απ' αυτά βγαίνει τὸ συμπέρασμα ότι προκειμένου να κρινώμεν και ν' αξιολογήσωμεν ένα λογοτέχνημα, θα πρέπει να έξετάσωμεν από δυο πλευρές. 'Από τεχνικής πλευρᾶς και δεύτερον από απόψεως βάθους. Συνεπώς κάθε λογοτεχνικό έργο θα πρέπει να άντέχη εἰς σοβαράν κριτικήν κι' άπ' τις δυο αυτές πλευρές. Διαφορετικά θα πρέπει να ύποστη τις συνέπειες της άποτυχίας του αἱ όποῖαι φυσικά

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΒΑΡΚΟΥΛΑ

'Απ' τὸ λιμάνι τὸ μικρὸ ξεκίνησες
[βαρκοῦλα
μέ τὸ λευκότατο πανί κι' ἀπὸ χα-
[ρά γεμάτη
στὴ πλώρη σου ἀκουρμένεται τὸ
[κύμα ἢ ψαροπούλα,
καί τὸ γοργόφτερο πετάς στὸ φύ-
[σημα τοῦ μπᾶτη.
—ο—

Πέρ' ἀπ' τὸν χάδο ρυάζονται τὰ
[κύματ' ἀφρισμένα.
Μικροῦλα σὺ κι' ἀνήμπορη, μ'
[αὐτὰ πῶς θὰ παλαίψης;
Γύρνα, βαρκοῦλα φτερωτή μέ τὰ
[πανιά ἀπλωμένα,
γύρνα προτοῦ σὲ στείλουνε ἄλλοῦ
[νὰ ταξειδέψης!..

Γ. Κ. ΜΟΥΤΑΦΗΣ

εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εἶναι φυσική συνέπεια.

Προχωρώντας περισσότερο πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάση, μπορούμε να θέσωμε τὸ ἐρώτημα: Ποῦ πρέπει ν' ἀποβλέπη ἡ λογοτεχνία σὰν τέχνη; Εἶνε τοῦτο ένα ζήτημα ποῦ ἔχει συζητηθεῖ πολλές φορές διατυπούμενο ὡς ἐξῆς: 'Αν ἡ τέχνη θὰ πρέπει να εἶνε γιὰ τὴν τέχνη, ἢ ἂν θὰ πρέπει να ὑπηρετεῖ κάποιον ἄλλον σκοπὸ ἔξω ἀπ' αὐτὴν. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἔχουν διατυπωθεῖ κάθε εἶδους γνώμες κι' ἡ συζητήσις ἐξακολουθεῖ χωρὶς τέλος. 'Εμεῖς θέλωμε να πάρωμε μιὰ θέση πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θέση ποῦ να μὴν ἀφίνει παρεξηγήσεις και ποῦ να ἔχη ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς γονιμότητος.

Νὰ ἡ ἀποψὶς μας: Σύμφωνα μ' αὐτὰ ποῦ εἴπαμε στὴν ἀρχὴ ἡ λογοτεχνία εἶνε ἡ τέχνη τοῦ έκφράζειν διὰ λόγων σκέψεις και αἰσθήματα. 'Εκ τούτου συνάγεται ὅτι ἡ ὑγεινὴ λογοτεχνία πρέπει να περικλείει μέσα στις γραμμές της δημιουργικὸ παλμό. Εἴτε τὰ αἰσθήματα ποῦ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴ μας ἀφίνει να ξεχειλίσουν εἴτε τις ζωντανές σκέψεις μας παρατάσσει, πρέπει να μεταγγίζει κάτι ἀπὸ τὸ ψυχικό ἢ πνευματικό ἐγὼ τοῦ καλλιτέχνη. Διαφορετικά δέν λέει τίποτα. Δέν πραγματοποιεῖ κανένα προορισμό. 'Απ' αὐτὸ βγαίνει τὸ συμπέρασμα πῶς ἡ τέχνη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ περικλείει μέσα της τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ της, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶνε τόσο πλατὺς ὥστε να περιλαμβάνει ὅλες τις ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς. Καί συνεπώς φρονούμεν ὅτι ζήτημα ἂν ἡ τέχνη εἶνε γιὰ τὴν τέχνη ἢ γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἄλλον σκοπὸ ἔξω ἀπ' αὐτὴν, δέν ὑπάρχει ἀφοῦ ἡ ἴδια ἡ τέχνη, ἡ πραγματικὴ τέχνη περικλείει μέσα της και κάθε τι ποῦ μπορούσε ν' ἀποτελέσῃ σκοπὸ της.

'Ετσι βγαίνει ένα σημαντικό συμπέρασμα: 'Οτι σὲ κάθε ἐποχὴ και σὲ κάθε χώρα, δέν ὑπάρχει παρὰ μόνο μιὰ πραγματικὴ λογοτεχνία. Εἶνε αὐτὴ ποῦ ζωντανεύει τὸν παλμό, τοὺς πόθους και τις ἐπιδιώξεις τοῦ λαοῦ και ποῦ έκφράζει τις σκέψεις και τοὺς ἀγῶνες του. 'Η λογο-

τεχνία αὐτὴ, παίρνει στενὸ ἢ εὐρύ χαρακτήρα, ἀγωνιστὸ ἢ ρωμαντικό περιεχόμενο, ἀναλόγως τῶν συνθηκῶν. 'Επὶ τουρκοκρατίας λόγου χάριν ἡ 'Ελληνικὴ λογοτεχνία ἔγινε ὁ ἐρμηνευτὴς τοῦ μεγάλου πόθου τοῦ λαοῦ μας. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἐστράφη πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐθνικοῦ και κοινωνικοῦ μας βίου κι' ἔδωσε σπουδαῖα ἔργα καθολικῆς ἐμπνεύσεως. Στὴν κατοχὴ και τώρα ἀρχίζει να προσανατολίζεται πρὸς τις ἀνησυχίες και τοὺς συγχρόνους παλμοὺς πέρνοντας κάθε μέρα πλέον κοσμοπολίτικο χαρακτήρα.

Κι' εἶνε φυσικόν τοῦτο. Γιατί ποῦ ἄλλοῦ μπορεῖ ν' ἀναζητήσῃ τὸ ἀναγκαῖον ὕλικόν εἰμὴ μόνον μέσα στὴ ζωὴ; Καί μήπως και ἡ ἴδια ἡ ζωὴ δέν ἀποτελεῖ ένα θεῖον φαινόμενον τὸ ὁποῖον συνέπῳς δύναται ν' ἀποτελέσῃ τὴν θαυμασιωτέραν πηγὴν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς λογοτεχνίας; Καί μετ' ἄλλο μπορεῖ να καταπιαστεῖ ἡ λογοτεχνία ἂν δέν καταπιαστεῖ μετὰ τὸ μέγα αὐτὸ γεγονός;

Αὐταῖ με λίγα λόγια εἶνε αἱ ἀπόψεις μας πάνω στο ζήτημα τῆς λογοτεχνίας, χωρὶς βέβαια νὰ διεκδικῶμε τί τὸ ἀπόλυτον.

Κατὰ συνέπειαν δέν μπορεῖ παρὰ να εἴμεθα ἀπολύτως σύμφωνοι με ὅλους αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι σήμερον ζητοῦν να δώσουν διέξοδον εἰς τὴν τέχνην πρὸς δρόμους δημιουργικοὺς. Διότι μόνον ὑπὸ αὐτὲς τις προϋποθέσεις μπορεῖ νὰ δημιουργηθῇ πραγματικὴ και με ἀπαιτήσεις τέχνης. Εἰς κάθε ἄλλην περίπτωσιν θὰ ἔχωμεν ἀτυχεῖς ἀπομιμήσεις τῆς τέχνης καταδικασμένες νὰ σβύσουν μέσα στο νεκρὸ κι' ἄπνοο κουφάρι.

«ΜΑΧΗΤΗΣ»

.....
"Ολοι οἱ πρόεδροι τῶν κοινοτήτων τῆς ὑπαίθρου πρέπει ν' ἀναλάβουν πρωτοβουλίας, ὥστε ἐν συνεργασίᾳ με τοὺς χωριανούς των νὰ προχωρήσουν διὰ τῆς ἐργασίας των εἰς τὴν προκοπὴν τοῦ χωριοῦ των. Θὰ τοὺς συνδράμωμεν εἰς ὅτι μᾶς εἶναι δυνατόν.

Ο ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΩΣ ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ & ΦΩΤΕΙΝΟΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝ. Θ. ΦΙΩΤΑΚΗ

Θ'.

Ἔργασθητε δι' ἓνα κόσμον ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὰ Ἑλληνικά Ἰδεώδη. Ἔργασθητε διὰ τὰ μετατρέψετε τὸ κατακτητικὸν πνεῦμα τῶν Ἱμπεριαλιστῶν εἰς πνεῦμα προόδου καὶ ἀνακαλύψεων. Τὴν ἀγριότητα τῶν σχέσεων τῶν Λαῶν εἰς γενναϊόφρονα ἀδελφωσύνην. Τὴν πατρίδα χωρὶς τὸ αἰδηροῦν παραπέτασμα τὸ ἐμπόριον χωρὶς τοὺς περιοριστικοὺς φραγμοὺς, τὸν προϋπολογισμόν διὰ τὸ συμφέρον τῆς ὁλότητος καὶ ὄχι διὰ τὸν παρὰ σιτισμόν. Τὴν ἀγωγὴν χωρὶς τὴν πνευματικὴν διαστρέβλωσιν, τὸ θάρρος χωρὶς τὴν διαμάχην, τὴν δικαιοσύνην χωρὶς τὸ ἱκρίωμα, τὴν ζωὴν χωρὶς τὴν δολοφονίαν, τὸ δάσος χωρὶς τὴν τίγριν, τὸ ἄρωτρον χωρὶς τὴν μάχαιραν, τὸν ἐλεύθερον λόγον χωρὶς τὸ φίμωτρον, τὴν ἐλευθερίαν συνειδητὴν χωρὶς τὸν ζυγόν, τὴν ἀλήθειαν χωρὶς τὰ ἐτοιμολογικὰ δόγματα, τὸν Θεὸν χωρὶς τὴν θρησκοληψίαν, τὴν ἀγάπην χωρὶς τὸ μῖσος.

Ἔργασθητε γὰρ νὰ ἀποκοπῇ ὁ φρικώδης Ἰσθμὸς ποὺ χωρίζει τὰς δύο θαλάσσας, τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν εὐδαιμονίαν.

Ὅταν αὐτὰ ἐπιτευχθοῦν θὰ διαχυθοῦν εἰς τὸν κόσμον κύματα φωτός καὶ τί θὰ εἶναι ὅλα αὐτὰ τὰ φῶτα; Θὰ εἶναι ἡ Ἐλευθερία. Καὶ τί σημαίνει Ἐλευθερία; Εἰρήνη.

Καὶ τελειώνοντας κάνω ἐκκλησίαν πρὸς τὶς εὐγενεῖς ψυχὰς τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος τῶν ὁποίων ἀπὸ κοντὰ γνώρισα τὴν ἀγνότητά τοὺς καὶ ἄκουσα τῶν καρδιῶν τοὺς τοὺς Ἑθνικοὺς παλμοὺς, ὅπως ἀνερχόμενοι εἰς τὸν ὕψηλόν ὀρίζοντα τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν κατακτήσεων, ἅς μὴ πιστεύσουν οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ ὅτι ἐφθασαν εἰς τὸ τέλος.

Ὑπεράνω τῶν κατακτησεων αὐτῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία, εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη τελειότης καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀλληλεγγύη. Στὸν ὀρίζοντα αὐτὸν τοῦ

ὀλτροῦσμοῦ καὶ τῆς ἀλληλεγγύης θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἴδωμεν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς αὐτὸν τὸν Θεὸν εὐλογοῦντα τοὺς ἐκλεκτοὺς του. Ἡ ἐπὶ τὰ πρόσσω πορεία τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς Ἐπιστήμης δὲν περιορίζεται μόνον εἰς ἀπλὰς ὕλικὰς ἀποκαλύψεις καὶ διανοητικὰς κατακτήσεις, ἀλλ' ἐπιζητεῖ ὡς κορυφὴ τῶν προσπαθειῶν τῆς τῆς ἠθικῆς τοιαύτας. Οἱ τελευταῖες αὐτὲς σχηματίζουν τὴν πυραμίδα τῆς ὁποίας κορυφὴ εἶναι ὁ Θεός.

Ἡ θεία αὐτὴ ἀνθρωπιστικὴ τάσις πλήττει ὀργὰ ἀλλὰ ἀσφαλῶς τὸν κτηνώδη θρίσμβον τῆς δυνάμεως τοῦ ἰσχυροτέρου καὶ κηρύσσει τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἰσότητα τοῦ Ναζωραίου καὶ ἐργάζεται ἀκαταπόνητα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν μέγαν αὐτὸν σκοπὸν ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Χριστιανικόν.

Ὁ μεγάλοπνοος ποιητὴς μας Κωστής Παλαμᾶς ἰδοὺ πῶς ζωγραφίζει τὸ μεγάλο ἀνθρωπιστικὸ σκοπὸ, τὴ καλωσύνη μὲ τοὺς ἀθάνατους στίχους του.

«Εἶδα τὴ γῆ ἀπ' τὴν ἀνοιξὴ
νὰ λάμπῃ σὺν ρουπίνι
Τὸ θνητὸ λαμπερώτερη
φωτίζει ἡ καλωσύνη.

Νέοι καὶ Νέες τῆς Ἑλλάδος

Εἶναι τόσο μεγάλο, εἶναι τόσο λαμπρὸ τὸ ὄνομα ποὺ φέρετε ὥστε αὐτὸ καὶ μόνο πρέπει νὰ σὰς κάνῃ νὰ κλείσετε τ' αὐτιά σας τοὺς συντρόφους τοῦ Ὀδυσσεῖα γιὰ νὰ μὴ παρασυρῆτε σὲ παρεκκλήσεις ποὺ προσπαθοῦν νὰ σὰς παρασύρουν οἱ πλάνες ἐξελληνικῆς σειρήνης καὶ νὰ πεισθῆτε σὲς ἔντεχνα στημένους παγίδες.

Στρέψατε μὲ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς σας τὰ μάτια ψηλὰ πολὺ ψηλὰ σὲ οὐράνια ὡς ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀκάμστοι τοῦ πνεύματος ἐργάτες τὸ παλάτι τοῦ πολιτισμοῦ ὑψώσανε.

Ἐξετάσετέ το μὲ προσοχὴ καὶ θὰ δῆτε σ' αὐτὸ καὶ λίθους καὶ πλίνθους καὶ ξύλα καὶ κεράμους μὰ θὰ δῆτε σ' αὐτὸ καὶ ξώφθαλ

μα ἐκεῖ τὰ Πεντελῆσια Ἑλληνικά μάρμαρα πιδέξια λαξευμένα νὰ τοῦ διδουν τὴν πῶ φανταχτερὴ μορφή. Προσέξατε καὶ θ' ἀκούσετε μέσα στὴν συναυλία τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ πολλοὺς καὶ ποικίλους ὕμνους, μὰ μὰ θὰ διακρύνετε ἐναρμόνια φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Θ' ἀκούσετε τὸν Ἑθνικὸν μας ποιητὴ Σωλομὸ νὰ εὐαγγελίζεται τὴν ὁμόνοια καὶ νὰ στιγματίζει τὸν διχασμὸ.

Παλληκάρια μου,

«Ἀπὸ σὰς ἀπομακραίνει κάθε δὺ
[ναμὴ ἐχθρική
καὶ μὰ ἡ ἰκμή] ἀπομένει ποὺ τίς
[δάφνες σὰς μαδεῖ

Ἡ διχόνοια ποὺ κρατᾷ ἓνα σκύπ
[τρο ἡ δολερὴ
καθενὸς χαμογελάει, πάρτο λέ-
[γοντας ἐσὺ.

Καὶ τὸ σπῆπτρο ἀλγῆθαι ἔχει ὡ
[ραία θωριά
Μὴ τὸ γγίξτε γιατί ρίχνει: σὲ δά-
[κρυα θλιθερά

Μὴν εἰποῦν στὸ στοχασμὸ τοὺς τὰ
[ξένα ἔθνη ἀληθινὰ
σὺν μισοῦν] ἀνάμενά τοὺς δὲν
[τοὺς στέκει λευτεριά.

Εἰς τὸ αἶμα ὅπου χύστε γιὰ Πα-
[τρίδα γιὰ Θρησκεία
στὸ αἶμα] αὐτὸ σὰς ἐξορκίζω ἀγκα-
[λιαστῆτε σὺν ἀδελφικῇ γκαρδιακῇ.

Τὸν γίγαντα τοῦ Ἀκρωτηριοῦ
νὰ σὰς συμβουλευῇ:

«**Νὰ νιάτα δὲν εἶναι γεννημέ-
να νὰ μισοῦν καὶ νὰ καταστρέ-
φουν, παρὰ νὰ ἀγαποῦν καὶ νὰ
δημιουργοῦν.**

Καὶ θ' ἀκούσετε ἀκόμη τὴν φωνὴ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος:

«Εἶμαι ἐγὼ ἡ ἀκατάλυτη ψυχὴ
[τῶν Σαλαμίνων
στὴν Ἐπτάλοφο ἔφερε τὸ σπαθί
[τῶν Ἑλλήνων]
Δὲν χάνομαι στὰ Τάρταρα μονά-
[χα ξεποστένω
στὴ ζωὴ ξαναφαίνομαι καὶ λαοὺς
[ἀνασταίνω.

Ἑλληνόπουλα

Ἀπὸ τὰ βάθη τριάκοντα αἰώ-
νων οἱ πρόγονοι σὰς ἐπιτάσ-
σουν νὰ εἴθε οἱ πρωτοτόροι εἰς
τὸν ἀγῶνα τοῦ Πολιτισμοῦ.

Οἱ Ἡρωϊκοὶ Νεκροὶ μας μέσα ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν σὰς κα-
λοῦν νὰ κτίσετε παλῶριο τὸ πα-

ΤΑ ΗΘΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΜΑΣ

“Όλοι οι νέοι που έχουν την τιμήν ν’ ανήκουν στην οργάνωσή μας, πρέπει πρωτίστως να κατανοήσουν, να δεχθούν και να μεταβάλλουν, εις έργον μερικές αρχές που άφορουν την ήθικην υπόστασιν του άγώνος μας. Διότι διαφορετικά καμμιά προσπάθεια όσον έντονη και νάναι, δέν πρόκειται νά φέρη καρπούς χρήσιμους γιά τή πατρίδα μας μέ και γιά μάς τούς ίδιους.

Πρωτ’ άπ’ όλα πρέπει ό καθ’ ένας νά καταλάβη ότι ό μικροεγωϊσμός έκάστου είναι ό χειρότερος έχθρος τόσο του ίδιου, όσον και του άγώνος τόν όποιον διεξάγει ή οργάνωσις.

Πολλές φορές είναι άφορμή ό έγωϊσμός αυτός και συμβαίνουν τά πιό μεγάλα κακά. Λόγου χάριν όλες οι οικογενειακές άντεκδικήσεις, τά εγκλήματα, οι άτέλειωτοι καυγάδες και κάθε άλλη αντίθεσις μεταξύ ατόμων ή οικογενειών, ξεκινούν συνήθως από τόν ύπ’ άριθμόν ένα αυτόν έχθρον του έκαιτου μας. Ακόμα και σέ κάθε μας άτομική ή όμαδική προσπάθεια τόν νοιώθουμε νά καιροφυλακτῇ παντού, έτοιμος νά ύπενομεύση τό έργον μας.

Εις μίαν κοινωνίαν πολιτισμένην όπου κάθε προσπάθεια χρειάζεται τήν συνεργασίαν και τήν συμβολήν πολλών γιά νά πετύχη ό μικροεγωϊσμός αποβαίνει έξαιρετικά επικίνδυνος. Καί όσο πιό πολύ είναι άναγκία ή συνεργασία τόσο ό κίνδυνος είναι μεγαλύτερος.

Λόγου χάριν γιά νά εύδοκιμήσουν οι συνεταιρισμοί, πρέπει πρωτ’ άπ’ όλα νά ύπάρξη συνεταιριστικός πνεύμα. Χωρίς αυτό δέν μπορεί νά γίνη τίποτα. Αλλά συνεταιριστικόν πνεύμα προϋποθέτει πρωτ’ άπ’ όλα άντικειμενικήν κρίσιν επί τών πραγμάτων. Τούτο δέ είναι άδύνατον άν τόν μυαλό σκοτίζεται ή όδηγείται από κάθε είδους μικροεγωϊσμούς. Ακόμα και τά μικροσυμφέροντα είναι ένα είδος μικροεγωϊσμού γιατί τό συμφέρον τί άλλο είναι από τήν τάσιν του ανθρώπου νά επεκτείνη τήν

κυριαρχίαν του επί διαφόρων ύλικών μικροπραγμάτων.

Ακόμα και έναντι τῆς Έθνικῆς συνειδήσεως άντιστρατεύεται ό μικροεγωϊσμός, άφού άποτελεί διαλυτικόν στοιχείον κάθε ένότητος, πολύ δέ περισσότερο τῆς Έθνικῆς Ένότητος που άποτελεί τήν πιό πλατιά και άπαιτητική ένότητα.

Κατόπιν τούτου άντιλαμβάνεται ό καθ’ ένας πόσον επικίνδυνος έχθρος διά τήν οργάνωσιν μας και διά τήν επιτυχίαν τών σκοπών της είναι ό μικροεγωϊσμός τών μελών και στελεχών της. Μέσα εις τούς κόλπους τῆς οργάνωσεως έρχονται εις στενάς σχέσεις έκαικοντάδες και χιλιάδες άτομα, τά όποια δά πρέπει νά συντονίσουν τις προσπάθειές των και νά συνεργασθούν. Πρέπει νά δείξουν άμοιβαίαν κατανόησιν και σεβασμόν άλλα και άμοιβαίαν άναγνώρισιν τῆς άξίας ενός έκάστου. Πρέπει εις τήν περίπτωσιν αυτήν νά γνωρίζωμεν ότι ή άναγνώρισις εκ μέρους ενός άξίας και άνωτερότητος εις τόν άλλον, όχι μόνον δέν μειώνει αυτόν, αλλά και παρέχει ούτω χειροπιαστές άποδείξεις ότι και ούτος δέν στερείται προσόντων και ικανότητος. Διότι, έκαστος εξ ήμών πρέπει νά μάθῃ δύο πράγματα. Νά άρχῃ και νά άρχεται. Καί τά δύο είναι άπαραιτήτητα, προϋποθέτουν δέ τό ίδιο προσόν. Τήν άπαλλαγήν από τόν μικροεγωϊσμόν. Αλλοίμονον εις τούς ήγέτας οι όποιοι κυριαρχούνται από μικροεγωϊσμούς όπως επίσης άλλοιμονον εις τούς λαούς οι όποιοι άποτελούνται από ανθρώπους οιτινες κυριαρχούνται από

μικροεγωϊσμούς.

Ούτοι είναι άδύνατον νά συγκροτήσουν άληθή κοινωνίαν και νά προκόψουν.

Καταλήγομεν συνεπώς νά διατυπώσωμεν μερικά χρήσιμα συμπεράσματα τά όποια παρακαλούμεν όλους ιδιαιτέρως άπαντά τά μέλη τῆς οργάνωσεως νά τά προσέξουν.

Π ρ ω τ ο ν : Πρέπει νά δεικνύουν ιδιαιτερον σεβασμόν πρὸς τούς μεγαλυτέρους των.

Δ ε ύ τ ε ρ ο ν : Πρέπει νά μάθουν νά συγκρατούν τά νεύρα και τήν ψυχραιμίαν των.

Τ ρ ι τ ο ν : Τά στελέχη τῆς οργάνωσεως πρέπει παντού και πάντοτε νά είναι ύποδείγματα διά τά μέλη.

Τ έ τ α ρ τ ο ν : Πρέπει τά στελέχη νά βοηθούν τά μέλη παντού και νά δεικνύουν πλήρη κατανόησιν έναντι αὐτῶν.

Π έ μ π τ ο ν : Τά μέλη πρέπει νά πειθρχοούν εις τις αποφάσεις και έντολές τῆς οργάνωσεως έχοντας ύπ’ όψιν ότι ούτω εξυπηρετούν ένα μεγάλο και ύψηλόν σκοπόν.

Ε κ τ ο ν : Έναντι εκείνων οι όποιοι τυχόν θέλουν νά πολεμήσουν τήν οργάνωσιν μας πρέπει νά δεικνύωμεν απόλυτον άντικειμενικήτητα και ψυχραιμίαν και νά μὴ παύωμεν νά τών τονίζωμεν τό μεγαλείον του έργου της τό όποιον έχει νά έκτελεσῇ.

Και πρωτ’ άπ’ όλα νά μὴ ξεχνάμε ποτέ ότι πρώτιστον καθήκον μας είναι νά βοηθώμεν μέ ζωηρόν ενδιαφέρον τις οικογένειες τών μαχητῶν μας.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

‘Η πενία τέχνας κατεργάζεται, λέει μιά παροιμία. Καί αλήθεια! Μέσα στον πόλεμο παρυσιάζεται ό άνθρωπος, αυτός, ό πολυτεχνάς, ό ύποδουλωμένος, νά κάνῃ τά άδύνατα δυνατά γιά νά ζήσῃ. Νά ζήσῃ και νά νικήσῃ τόν ύπουλο κατακτητή. Καί έβλεπε κανείς στους δρόμους πολλά παιδιά από διάφορες οικογένειες, με περασμένο στο λαιμό τους τό λουρί ενός κασσόνακιου και νά πουλοῦν άλλα σταφίδες, άλλα τσιγάρα, άλλα καρμέλλες και άλλα πάλι διάφορα τέτοια ψηλολοΐδια και έτσι κατάρθωναν νά εξοικονομοῦν τόφαί τῆς ἡμέρας.

‘Ενα πρωτ’ δύο γερμανοί, πλησιάζουν κάποιο πιτσιρίκο που πουλούσε «στούκας», (μικρά

ψωμάκια από καλαμποκάλευρο και σταρένιο μαζί). Θάταν καμμιά σαρανταριά κομμάτια όλο τό έμπόριό του.

Μά οι άγριάνθρωποι αυτοί, άφού φάγαν τό έμπόρευμα του πιτσιρίκου τόν έδειραν και τόν έδιωξαν.

‘Ο μικρός φεύγει με κλάμμα και παράπονο. ‘Ενοιωθεί νά διαλύεται ή μικρή επιχειρησοῦλά του. Καί πάνω στην άπελπισιά του, παρακαλεῖ τό Θεό μέ πόνο: «Αξιωσέ με Θεέ μου νά δώ νά τιμωροῦνται οι άπιστοι».

Πέρασαν μέρες. Μέρες μαῦρες. ‘Οσοόσο όμως δέ χάθηκε ό μικρός βιοπαλαίστης. Κατάρθωσε με τή βοήθεια του Θεού νά άποκτήσῃ ένα μικρό αριθμόν τσιγάρων που τά πουλούσε και

λάτι τῆς ‘Ελευθερίας πάνω στα ιερά των χώματα και ή Μεγάλη Μάννα μας δίδοντάς σας τήν όλόθερμη ευχή τῆς γιά τήν επιτυχή σταδιοδρομία σας, παραγγέλλει σέ κάθε Έλληνόπουλο και σέ κάθε Έλληνοπούλα:

Σείρε παιδί μου στο καλό και [στῇ καλή τήν ώρα
τό χῶμα τούτο μὴ ξεχνᾷς πῶς
είναι ζυμωμένο
μ’ άλλης γενιᾶς τό αἷμα.

‘Εκείνης πρέπει νά φανῇς και
[γέννημα και θρέμμα.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟΠΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΑΝΕΙΑ

Είναι εξαιρετικά ευχάριστος ή άποφαις της Νομισματικής Επιτροπής να χορηγήσει δάνεια εις επαγγελματιοτεχνίτας και να επεκτείνη τον κύκλον των έμπορικων πιστώσεων. Μ' αυτόν τον τρόπον ελπίζομεν να δοθῇ σοβαρά ὠθησις εις την εὐκονομικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, ὁ ὅποιος κινδύνευε κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἀναιμίας. Διότι μὲ τὴν ἔλλειψιν τοπικῶν προΐόντων πρὸς ἐξαγωγὴν, ὁ οἶκονομικὸς κύκλος εἰς τὸν Νομόν μας συνεχῶς ἐστένευε καὶ ἡ συνεπεία τούτου πτώσις τῆς ἀγοραστικῆς δυναμείας τοῦ πληθυσμοῦ κινδύνευε νὰ παραλύσῃ καθε κίνησιν. Θὰ ἠθέλημεν ὅμως νὰ παρατηρήσωμεν μιὰ σοβαρὴ παράλειψιν. Πολλοὶ ἀγρότες μας χρεωστοῦν 100 ἢ 200 χιλιάδες εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Τράπεζαν, ὡς ὑπόλοιπα χρεῶν τὰ ὅποια δὲν ἠδυνήθησαν συνεπείᾳ τῆς ἀσυνείας νὰ ἐξοφλήσων. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Τράπεζα ἀρνεῖται νὰ τὼν χορηγήσῃ περὶ ταῦτα πέρα.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ γύριζε τοὺς δρόμους καὶ πουλοῦσε τὰ λιγοστά τσιγάρα του, βλέπει σὲ μιὰ γωνίᾳ ἐνὸς δρόμου κόσμον μαζεμένο. Πλησιάζει καὶ τί νὰ δῇ: Δυὸ γερμανοὺ; σὲ κακὰ χάδια ποὺ μόλις αἰσθανόταν. Τὰ κεφάλια τοὺς κατατρυπημένα ἔτρεχαν σὰ βρῦση τὸ αἷμα. Τὰ μοῦτρα τοὺς οὐκ ἔγνωρίζονταν. Τοῦ ἐνὸς μάλιστα τὸ δεξιὸ χεῖρ εἶχε σπάσει. Πιὸ πέρα μιὰ μοτοσὺ κλέιτα τουμπαρισμένη δούλευε ἀκόμη. Πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο τὸ παιδί. Καὶ τότε μόνον γινώρισε ποιοὶ ἦσαν οἱ παθόντες. Ἦσαν αὐτοὶ ἀκριβῶς ποὺ πρὸ ἡμερῶν εἶχαν καιαβροχθῆσαι μὲ λύσσα τὸ μικρὸ ἐμπίστευμά του καὶ ὡς πληρωμὴ τὸν ἔδειρε ὁ ἔνας. Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε σπάσει καὶ τὸ χεῖρ του. Καὶ τώρα, βρῆκαν τὴν τιμωρίαν τοὺς!.. Τὸ πληρώσαν μὲ τὸ αἷμα τοὺς...

Ὁ μικρὸς βιοπαλαιστὴς προχωρεῖ ἄργα, ἐνῶ τὰ χεῖλη του μουρμουρίζουν ἀσυναίσθητα καὶ σιγαλὰ: «Νὰ πῶς ὁ δίκαιος Θεός, τιμωρεῖ τοὺς ἀπίστους!..»

Χανιά τῇ 17—5—1949

ΙΩΑΝ. Σ. ΜΑΥΡΑΚΗΣ

στώσεις διὰ τὴν ἀγορὰν σπόρων καὶ λιπασμάτων. Δὲν νομίζουσιν οἱ κ. κ. ἀρμόδιοι ὅτι ἐφ' ὅσον δικαιολογημένως εἰ ἀγρόται μας ἀδύνατον νὰ ἐκτελέσουν τὰς ὑποχρεώσεις των, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ δοθῇ παράταξις διὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν χρεῶν των καὶ ταυτοχρόνως νὰ τῶν γίνουσιν αἱ ἀναγκαῖαι διευκολύνσεις διὰ τὴν προμήθειαν νέων σπόρων καὶ λιπασμάτων; Ἡ δὲν καταλάβαμε ἀκόμη ὅτι ὁ ἀγρότης μας εἶνε τὸ θεμέλιο τῆς Ἑθνικῆς μας ζωῆς, καὶ ὅτι καθεὶ ποστρίξις πρὸς αὐτὸν τονώνει τὸν ἑθνικὸν μας ὀργανισμόν καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τῆς χώρας μας;

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ἐχομεν ἀπασχοληθεῖ κατ' ἐπαλήθευσιν μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἀγροτικῆς ἀσφαλείας ἀλλὰ δυστυχῶς τοῦτο ἔχει καταστῆναι χρονία νόσος. Διότι ἡ ἀρμοδία νομοθετικὴ καὶ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία δὲν φαίνεται ν' ἀπεφάσιζε ἀκόμη νὰ τὸ πάρῃ στὰ σοβαρά. Ἰσως τὴν ἀπασχολοῦν περισσότερον οἱ τελετές, οἱ παρελάσεις καὶ τὰ μικρόρουσφίτια. Καὶ ὅμως κάποτε πρέπει νὰ ἀποκτήσωμεν κράτος τοῦ ὁποίου ἡ θέλησις νὰ γίνεταί σεβαστὴ ὡς προστάτου τοῦ δικαίου καὶ τῆς τάξεως.

Γιατὶ διαφορετικὰ τὰ θέλετε. Καὶ νὰ λείψῃ ἐντελῶς ὁ συμμορισμὸς, πάλι καινούργιες πληγὲς θὰ φυτρώσων. Ἡ ἀσυνεία μερικῶν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ νόμος, γιατί τότε ἀναγκαῖα φθάνομε στὴν ἀναρχίαν καὶ συνεπῶς στὴ διάλυση.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΩΝ

Μας παραπονοῦνται πολλοὶ ἀγροφύλακες ὅτι ἡ κατάστασις των ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς εἶνε ἀξιοθρήνητος.

Καὶ ὅτι ὑπὸ αὐτοὺς τοὺς ὁρους καὶ θέσταται ἀδύνατος ἡ ὑπ' αὐτῶν ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας των δοθέντος ὁ

Ὁ «Μαχητὴς» ἀγωνίζεται διὰ μίαν νέαν ἠθικὴν καὶ Ἑθνικὴν Ἀναγέννησιν καὶ τὴν προκοπὴν τοῦ τόπου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὑποστηρικθῇ ἀπὸ ὅλους.

τι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀτιμετωπίζουσιν ἕνα σωρὸ κινδύνους καὶ ἀσφαλείας.

Τὸ ζήτημα εἶναι τόσο σοβαρὸν ὥστε νὰ περιτεύῃ καὶ ἐσχόλιον Χωρὶς ζω. τ. νόν καὶ εὐσυνειδητὸν σῶμα ἀγροφυλακῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ παταχθῇ ἡ ἀγροζήμια ὅπως χωρὶς στρατὸν εἶναι ἀδύνατον νὰ πολεμηθοῦν οἱ ἐχθροὶ τῆς πατρίδος. Ἀλλὰ γὰρ νὰ γίνῃ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι πρέπει νὰ καταβληθῇ ἰδιαίτερα προσπάθεια ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ τοῦ σώματος, πιρὲχοντάς του καὶ τὰ μέσα διὰ νὰ δυνήθῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ βαρὺ ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ σημαντικὸν ἔργον του. Πεινασμένοι καὶ ξυπόλητοι ἀγροφύλακες εἶναι φυσικὸν νὰ μὴν εἶνε εἰς θέσιν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον των καὶ καὶ ἄλλο παρὰ εὐσυνειδητῶς νὰ ἐργάζωνται. Πάντως φρονούμεν—ὡς καὶ ἄλλοτε ἐτονίσκαμεν—ὅτι ἐπιβάλλεται: 1ον) Ἐγκαθάρσις καὶ συμπλήρωσις τοῦ σώματος. 2ον) Οἰκονομικὴ τοῦ ἀποκατάστασις εἰς ἀπολαύσας χωροφύλακος καὶ 3ον) Ἀποκατάστασις πλήρους συνεργασίας τοῦ σώματος τῆς ἀγροφυλακῆς μὲ τὸ σῶμα τῆς χωροφυλακῆς.

Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι κατὰ ἐπὶ τέλους θὰ γίνῃ. Διαφορετικὰ...

ΤΑ ΑΛΕΥΡΑ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Πληροφορίαι ἐκ τῆς Ὑπαίθρου ἀναφέρουν ὅτι τὰ διανεμόμενα ἄλευρα διὰ δελτίου εἶναι χειρίστης ποιότητος, τόσο ὥστε νὰ ἀρνοῦνται οἱ χωρικοὶ μας νὰ τὰ παραλάβουν. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀποτελεῖ ΑἴΣΧΟΣ ἡ ταχὺτη κατάντη. Δὲν φθάνει ἡ φτώχεια τῶν χωρικῶν μας ἐξ αἰτίας τῆς ἀσυνείας καὶ τῆς ἀναρχίας, ἀλλὰ πρέπει καὶ ἂν τῶν χορηγεῖται ἕνα κομμάτι ψωμί γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν τῆς πείνης νὰ τὸ νοθεύουν μερικοὶ ἄθλιοι κερδοσκόποι καὶ νὰ τὸ καθιστοῦν ἀκόμη ἐπικίνδυνον καὶ γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν υγείαν των.

Φρονούμεν ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ ἐπιληφθῶν ἀμέσως οἱ ἀρμόδιοι σχετικῶν ἐρευνῶν καὶ ἀνακρίσεων καὶ νὰ μὴν σταματήσουν ἂν δὲν ἀνακαλύψουν τοὺς ἐνόχους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν κατ' εὐθείαν εἰς ἐκτεκτον στρατοδικεῖον καὶ εἰς τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα. Γιὰ νὰ δῇτε πότε κόβεται τὸ κακὸ τῆς Λοδοῦρας. Αὐτὰ πρέπει νὰ κάμῃ ἕνα κράτος ποὺ ἔχει συναίσθησιν τῶν εὐθυνῶν του καὶ ποὺ δὲν θέλει νὰ τὸ κουρελιάσουν μερικοὶ ἀπάταδες.